

รายงานการวิจัย

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมนงคสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี

The Study of Errors in Thai Writing : A Case Study of Students of
Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi Nonthaburi Campus.

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยโทธนู ทดแทนคุณ
นางสาวปวีณา จันทรสุวรรณ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนงคสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี
2558

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี นั้น เกิดจากความตั้งใจของผู้วิจัยที่จะนำผลการศึกษาไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (Thai for Communication) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทย

ผู้วิจัยขอขอบคุณสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ให้การสนับสนุนทุนวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบพระคุณผู้เขียนตำรา และเอกสารทางวิชาการต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาอ้างอิงในงานวิจัยฉบับนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี และเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยแก่ผู้ที่สนใจต่อไป

ผศ.ว่าที่ร้อยโทธนุ ทดแทนคุณ
ปวีณา จันทร์สุวรรณ
ผู้วิจัย

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บทคัดย่อ

งานวิจัยเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี และ 2) เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (*Thai for Communication*) จำนวน 100 ฉบับ ซึ่งเขียนโดยนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2557 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย เพื่อกำหนดลักษณะของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

จากการวิจัย พบว่างานเขียนจำนวน 100 ฉบับดังกล่าวมีข้อบกพร่องทั้งสิ้นรวม 539 ครั้ง และข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการสะกดคำผิด เพราะใช้พยัญชนะหรือสระผิด จำนวน 175 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.46 รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.47 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการซ้ำลักษณะนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

Abstract

The objectives of this research were 1) to examine errors in Thai writing by undergraduates at Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi, Nonthaburi Campus and 2) to apply the research findings to improving the undergraduates' writing skill.

The subject group employed in this study consisted 100 pieces of writing, written by undergraduates who enrolled in the course, entitled *Thai for Communication*, at Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi, Nonthaburi Campus, during the academic year 2014. The subject group was selected through the purposive sampling. The criteria for the error analysis of Thai writing were used to classify the types of errors.

The research found that the undergraduates made 539 errors in 100 pieces of writing. The most frequently found type of error involved word usage, namely 175 errors in terms of misspelling (32.46%) and 78 errors in terms of misplaced tone mark (14.47%). On the other hand, the least frequently found type of error involved the use of informality of language, namely 2 words each in terms of the inappropriate use of idioms, the mixture of formality and informality of language, and the inappropriate repetition of classifiers (0.37%).

ศ.พ.
น.ท.ร.สุวรรณภูมิ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตโครงการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
2 การตรวจเอกสาร	4
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน	4
ความหมายของการเขียน	5
ความสำคัญของการเขียน	5
ประเภทของการเขียน	7
จุดมุ่งหมายในการเขียน	9
ลักษณะการเขียนที่ดี	11
ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน	16
ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน	16
ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
3 วิธีการวิจัย	39
การเก็บข้อมูล	39
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	39
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	53

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย	55

ส่วนที่ 1	ข้อบกพร่องในการใช้คำ	55
ส่วนที่ 2	การใช้ภาษาที่ไม่ใช่แบบแผน	59
ส่วนที่ 3	การใช้คำฟุ่มเฟือย	61
ส่วนที่ 4	การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง	62
ส่วนที่ 5	การใช้คำภาษาต่างประเทศ	62
ส่วนที่ 6	การใช้คำไม่ตรงความหมาย	63
ส่วนที่ 7	การใช้คำย่อ อักษรย่อ	64
ส่วนที่ 8	การใช้คำที่มีความหมายกำกวม	65
ส่วนที่ 9	การเขียนฉีกคำ	65
ส่วนที่ 10	การเขียนตก	65
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
	อภิปรายผล	70
	ข้อเสนอแนะ	71
	บรรณานุกรม	
	ประวัติผู้วิจัย	

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปผลการศึกษา	
ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ	67

ศวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเรียนรู้เพื่อชื่นชม และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1) คนไทยใช้ภาษาไทยสำหรับการติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง และผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันได้ โดยทั่วไปในการสื่อสารมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และตัวสาร ซึ่งตัวสารนี้มีทั้งภาษา เครื่องมือสื่อสาร และวิธีการที่ใช้ในการสื่อสาร เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือของการสื่อสาร ดังนั้นภาษาไทยจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารในการดำรงชีวิตประจำวันที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทย ภาษาเกิดจากการเรียนรู้และเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ภาษาเป็นวัฒนธรรมและเป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางวัฒนธรรม และภาษาเป็นเครื่องมือแสดงถึงความเจริญของชาติ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2549 : 1-3) ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งเป็นเครื่องมือของการส่งสารและการรับสาร การส่งสาร ได้แก่ การส่งความรู้ ความเชื่อ ความคิด ความรู้สึกด้วยการพูด และการเขียน ส่วนการรับสาร ได้แก่ การรับความรู้ ความเชื่อ ความคิด ด้วยการอ่าน และการฟัง การฝึกทักษะการสื่อสารจึงเป็นการฝึกทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ให้สามารถรับสารและส่งสารอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 43)

การที่จะสอนภาษาไทยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้นจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะต่างๆให้สัมพันธ์กันทุกสาระโดยเฉพาะทักษะการอ่านและการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่มีความจำเป็นที่ใช้ในการรับสารและส่งสาร การเขียนนับเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมของชาติการเขียนจึงเป็นสื่อที่ช่วยให้บุคคลสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนไปสู่คนอื่นได้อย่างเข้าใจ(วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2549 : 107)

การเขียนเป็นเครื่องมือในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ทักษะคติ อารมณ์และความรู้สึก โดยบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรในการสื่อสาร มีผู้ให้ความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรับรู้ ความเข้าใจ การเขียนเป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่าน และการคิด ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ (นราวัลย์ พูลพิพัฒน์, 2529 : 95) การเขียน คือ กระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ ในการเขียนมีองค์ประกอบต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่านการนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง (ศิริพร ลิ้มตระกูล, 2534 : 18)

อาจกล่าวได้ว่าการเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ภาษาทักษะอื่นๆ เป็นผลรวมของทักษะการฟัง การอ่าน การพูด การคิด โดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายเป็นการบันทึกเรื่องราว ประวัติศาสตร์ ความรู้ ความคิด วิทยาการ ศิลปวัฒนธรรม ความบันเทิง เพื่อให้ผู้อ่าน

ได้รับสารและเข้าใจตามความประสงค์ของผู้เขียน หากผู้เขียนขาดทักษะหรือเขียนสื่อความหมายบกพร่อง อาจทำให้ผู้อ่านหรือผู้รับสาร ไม่สามารถรับสารได้ครบถ้วนตามความประสงค์ของผู้เขียน อาจทำให้การสื่อสาร ไม่สัมฤทธิ์ผล

ปัจจุบันการใช้ภาษาไทยมักถูกละเลย และไม่ได้ให้ความสำคัญมากนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนคำภาษาไทยของนักศึกษาที่ปรากฏคำผิด หรือการใช้คำไม่ถูกต้องซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “อนุญาต” มักเขียนผิดเป็น “อนุญาติ”, “ผูกพัน” มักเขียนผิดเป็น “ผูกพันธ์”, “ศรัทธา” มักเขียนผิดเป็น “ศรัทธา” เป็นต้น รวมถึงการใช้ภาษาอินเทอร์เน็ตและการใช้ภาษาพูดปะปนในงานเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนตอบแบบฝึกหัด การเขียนรายงานในรายวิชาต่าง ๆ โดยที่นักศึกษาอาจไม่ทราบว่าใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง หรือนักศึกษานิยมใช้ภาษาไทยแบบไม่ถูกต้องเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญหรือเป็นเรื่องที่ทันสมัย เช่น คำว่า “ปัจจุบัน” ซึ่งเป็นภาษาเขียน มักเขียนเป็นภาษาพูดว่า “เดี๋ยวนี้” หรือนิยมเขียนผิดว่า “เด่ว” เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ผู้วิจัยให้ข้อสังเกตและสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดจากการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่อไป

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. **ประชากร** แบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication จำนวน 100 ฉบับ จากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Thai for Communication (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) ปีการศึกษา 2557
2. **เนื้อหา** ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี โดยเก็บข้อมูลจากแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา ๒๕๕๗

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2557
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน
 - 1.1 ความหมายของการเขียน
 - 1.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 1.3 ประเภทของการเขียน
 - 1.4 จุดมุ่งหมายในการเขียน
 - 1.5 ลักษณะการเขียนที่ดี
2. ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน
 - 2.1 ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน
 - 2.2 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน

การเขียน เป็นทักษะหนึ่งใน 4 ทักษะการใช้ภาษาไทย ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โอลส์ แก้วจำปา (2551 : 41) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียน เป็นทักษะทางภาษาที่พัฒนามาจากการฟัง การอ่าน และ การพูด ที่เรานำมาใช้เพื่อสื่อสารกัน ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากการสื่อสารด้วยการพูด เพราะการเขียน เป็นการสื่อสารที่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นหลักฐานการสื่อแนวคิดหรือข้อมูลทั้งหมดต้องถ่ายทอดออกมาโดยผ่านสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร และเครื่องหมายต่างๆ โดยไม่มีสถานการณ์ ไม่มีท่าทางประกอบ ไม่มี น้ำเสียงช่วย จึงใช้วิธีการอย่างเดียวคือ การถ่ายทอดผ่านตัวอักษรและเครื่องหมายเท่านั้น นอกจากนี้ นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529 : 95) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่าน และการคิด ดังนั้นทักษะ การเขียนจึงเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ

ในสภาพสังคมปัจจุบันเรามีความจำเป็นที่จะต้องใช้การเขียนมากขึ้นทั้งในการศึกษา การทำงานอาชีพ และการติดต่อสื่อสารทั่วไป ถ้าผู้เขียนหรือผู้ส่งสารไม่ดี เช่น เขียนสะกดผิดมาก ใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม หรือ เขียนไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง ผู้อ่านหรือผู้รับสาร อาจมีความรู้สึกไม่ดีต่อผู้เขียน อาจเข้าใจเรื่องผิด หรืออาจจะทำให้เกิด ภาวะเครียดเสียใจได้ (จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2555 : 285) ดังนั้นการเขียนที่มี ประสิทธิภาพผู้เขียนควรทราบความหมายของคำและหลักเกณฑ์ในการเขียน รวมถึงมีทักษะในการสื่อสาร เพื่อให้การเขียนนั้นสื่อความได้ตรงจุดมุ่งหมายของผู้เขียนและมีประสิทธิภาพในการสื่อสาร

1.1 ความหมายของการเขียน

ราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 203) ได้ให้ความหมายของคำว่า เขียน ไว้ว่า “เขียน ก. ชิดให้เป็น ตัวหนังสือหรือเลข, ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด, แต่งหนังสือ...”

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2534 : 18) กล่าวว่า การเขียน คือกระบวนการแห่งความคิดใน การแสดงออก เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ ในการเขียนมีองค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การ เขียนอาศัยตัวหนังสือหรือ สัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอด ความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิด ต่าง ๆ ผ่านนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540 : 12) ได้ให้ความหมายว่า การเขียน คือการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์ อักษรเพื่อแสดงความรู้ ความคิด หลักการ และวิธีการต่างๆ โดยอาศัยความรู้ ความคิด ทักษะ และอารมณ์ ของผู้เขียน

นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2549 : 145) กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความปรารถนาและอื่นๆ ของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบโดยการอ่าน

จากแนวคิดต่างข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกและความคิดโดยใช้ตัวอักษรตามแบบแผนและเรียงเรียงตามโครงสร้างของภาษา เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านทราบ และเข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

1.2 ความสำคัญของการเขียน

ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 อัน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และการเขียน การเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนและยากที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2537 : 239) เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดของมนุษย์ เราใช้การเขียนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสาร และการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ นักวิชาการกล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

นพดล จันทรพิบูล (2539 : 35) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน สรุปได้ดังนี้คือ

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ และสติปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษย์ชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์
5. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน เป็นต้น

การเขียนมีความสำคัญ ดังนี้ (นิภาพรรณ ศรีพงษ์, 2549 : 146)

1. การเขียนเป็นการบันทึกความรู้ ความจำ การเขียนช่วยบันทึกความรู้ ความจำของมนุษย์ ความรู้ในทุกสรรพศาสตร์มีมากมายไม่สามารถจะจดจำได้ทุกอย่าง ต้องการอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐาน
2. การเขียนช่วยในการติดต่อสื่อสาร การติดต่อสื่อสาร การติดต่อสื่อสารของมนุษย์นอกจากจะใช้การพูดแล้ว การเขียนก็เป็น การติดต่อสื่อสารที่ดีและสะดวกในกรณีที่อยู่ห่างไกลกัน การติดต่อสื่อสารมีทั้งด้านธุรกิจและธุรกิจ
3. การเขียนเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมและประเพณี วัฒนธรรมและประเพณีรวมทั้งอารยธรรมต่างๆ ของบรรพชนในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ยุคประวัติศาสตร์ และยุคปัจจุบัน อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้และปฏิบัติสืบทอดต่อมา ก็อาศัยการอ่านจากบันทึกที่จารึกไว้
4. การเขียนเป็นการถ่ายทอดวรรณคดีและวรรณกรรม วรรณกรรมที่มีคุณค่าในอดีตไม่สูญหายไปตามกาลเวลา ก็เพราะได้มีการบันทึกไว้ ทำให้ผู้อ่านได้มีโอกาสได้อ่านวรรณกรรมที่มีคุณค่าซึ่งการเขียนอาจจะอยู่ในรูปของศิลาจารึก ตำนาน นิทาน จดหมายเหตุ พงศาวดาร และประวัติศาสตร์
5. การเขียนมีประโยชน์ต่อวงการศึกษ การศึกษาทุกระดับชั้นต้องอาศัยหนังสือตำราวิชาการหนังสืออ่านประกอบ และหนังสืออื่นๆ เป็นคู่มือในการเรียนการสอน ผู้เรียนสามารถอ่านหนังสือตำราเพื่อช่วยในการเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะหนังสือตำราที่นักวิชาเขียนจะมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตร และหนังสืออ่านประกอบจะช่วยให้เสริมทักษะความรู้ด้านอื่น ๆ นอกจากนั้นการเขียนยังมีส่วนสำคัญในการนำเสนอผลงานด้านการค้นคว้า การเขียนรายงาน การทำวิทยานิพนธ์ และภาคานิพนธ์อีกด้วย
6. การเขียนเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ผู้ที่มีความรู้และทักษะทางด้านภาษา สามารถประกอบอาชีพทางด้าน การเขียนได้ โดยนำเสนอในรูปแบบของวรรณกรรมประเภทต่าง เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทร้อยกรอง การเขียนบทความและสารคดี รวมทั้งการเขียนบทละครวิทยุโทรทัศน์ได้อีกด้วย

7. การเขียนใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในการดำเนินชีวิตประจำวัน บุคคลทั่วไปจะต้องมีการติดต่อสื่อสารกัน มีการจดบันทึก ตารางการนัดหมาย การจดบันทึกค่าใช้จ่าย การจดบันทึกในงานอาชีพ การติดต่อธุรกิจการค้า สถิติ ตัวเลข วัน เดือนปี และการจดอนุทินส่วนตัว

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2537 : 33) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า “ใช้เป็นสื่อกลางเสริมสร้างวัฒนธรรม สำแดงเอกลักษณ์ พิทักษ์เอกราช ประสาทวิทยา พัฒนา ความคิด กอบกิจการงาน ประสานสามัคคี” เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันในประเทศ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ภาษาไทยจึงเป็นพาหะความคิดในการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความราบรื่น หากทุกวงการตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย และปรับปรุงเรื่องการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้มีประสิทธิภาพก็จะเกิดผลในทาง สร้างสรรค์ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, 2537 : 34)

บุญศิริ ภิญญาธินันท์ (2541 : 17 – 18) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ ภาษาไทยดังนี้

1. ภาษาไทยเป็นภาษาของชาติ ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์และเอกราช
2. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสร้างความสามัคคีของคนในชาติ
3. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนไทย ที่ทำให้เกิดความเข้าใจทั้งตนเองและผู้อื่น
4. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือศึกษาวิชาการและการประกอบอาชีพ
5. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้และวัฒนธรรม
6. ภาษาไทยเป็นสื่อสร้างความจรรโลงใจ ทำให้เกิดการสร้างสรรค์วัฒนธรรมอันมีค่ามากมาย

1.3 ประเภทของการเขียน

นักวิชาการได้แบ่งประเภทของการเขียนไว้หลายวิธี ดังที่คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (2551 : 47) กล่าวไว้ว่า การจัดประเภทของงานเขียนนั้นสามารถจำแนกได้หลายวิธี ซึ่งทางวิชาการยังไม่ได้กำหนดแน่นอนตายตัวนัก แต่พอจะจัดประเภทได้ดังนี้

1. งานเขียนประเภทร้อยแก้ว เป็นงานเขียนที่ใช้ภาษาธรรมดา ไม่บังคับสัมผัสคล้องจอง หรือลักษณะเสียง แต่มีบังคับรูปแบบ หรือแบบฟอร์มตามชนิด ได้แก่งานเขียนต่อไปนี้

1.1 เรียงความ เป็นงานเขียนเพื่อบันทึกเรื่องราวอย่างมีระเบียบสละสลวย เพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

1.2 บทความ เป็นเรียงความชนิดหนึ่งมุ่งให้สาระที่เป็นความจริงใช้ภาษาชวนอ่าน มีส่วนแสดงความคิดเห็นเจตนาของผู้เขียนปนอยู่ด้วย

1.3 สารคดี เป็นงานเขียนที่มุ่งให้ความรู้เป็นส่วนสำคัญ ใช้ภาษาสละสลวย ไม่มีส่วนที่เป็นความคิดหรือจินตนาการปนอยู่ในเนื้อหา

1.4 นวนิยายและเรื่องสั้น เป็นงานเขียนที่เกิดจากจินตนาการเกี่ยวกับความจริงในสังคม เพื่อแนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่มุ่งให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านเป็นหลัก

1.5 จดหมายและบันทึก เป็นงานเขียนที่ใช้เป็นสื่อ ซึ่งเป็นหลักฐานในการติดต่อธุรกิจ การงานหรือส่งข่าวสารแก่กัน

1.6 รายงาน เป็นงานเขียนที่ได้จากการปฏิบัติงานและการศึกษาค้นคว้านำมาเสนอต่อผู้บังคับบัญชา และบุคคลอื่นๆ ที่สนใจใคร่รู้

1.7 บทละคร เป็นงานเขียนที่แต่งขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการแสดงเพื่อความบันเทิง ประกอบด้วย คำบอกบท คำสนทนาของตัวละคร

2. งานเขียนประเภทร้อยกรอง เป็นงานเขียนที่มีการบังคับรูปแบบการเขียนตายตัว ทั้งในด้าน จำนวนคำ ระดับเสียง การสัมผัส ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานเขียนเพื่อการขับร้องมาแต่บรรพชน ได้แก่

2.1 กลอน เป็นรูปแบบร้อยกรองหรือคำประพันธ์ที่มีบังคับจำนวนคำสัมผัส และเพื่อความไพเราะควรมีเสียงวรรณยุกต์ในตำแหน่งที่เหมาะสม

2.2 กาพย์ เป็นรูปแบบร้อยกรอง คล้ายกับกลอนที่รู้จักกันแพร่หลาย คือ กาพย์ยานี 11 และ กาพย์ฉบัง 16

2.3 โคลง เป็นรูปแบบร้อยกรองที่บังคับจำนวนคำสัมผัสและบังคับรูปวรรณยุกต์ที่แพร่หลาย คือ โคลงสี่สุภาพ

2.4 ฉันท์ เป็นรูปแบบร้อยกรองที่บังคับจำนวนคำสัมผัสครุ-ลหุ มีหลายลักษณะที่รู้จักแพร่หลาย เช่น อินทริวิเชียรฉันท์ วสันตลิลกฉันท์ เป็นต้น

2.5 ร่าย เป็นรูปแบบร้อยกรองที่บังคับจำนวนคำ สัมผัส และบังคับการจบด้วยโคลงสอง โดยบังคับจำนวนวรรค

2.6 บทเพลง เป็นรูปแบบร้อยกรองสมัยใหม่ มีทั้งบังคับจำนวนคำสัมผัสและไม่บังคับสัมผัส แน่นอนตายตัว ปัจจุบันแบ่งได้หลายชนิด ได้แก่ เพลงลูกกรุง เพลงลูกทุ่ง เพลงเพื่อชีวิต เพลงสตริง เพลงพื้นบ้าน ฯลฯ

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 : 189) แบ่งตามวัตถุประสงค์การเขียนได้เป็น 7 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้ว มาถ่ายทอดเป็น ข้อเขียน

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิวิจารณ์แนะนำ หรือ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อย ตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามผู้เขียนต้องการ

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะดำเนินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะดำเนินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่าง กันไปตามประเภทของงานเขียน

การแบ่งประเภทของการเขียนตามจุดมุ่งหมายของการเขียนสอดคล้องกับ ศักดา ปันหน่งเพ็ชร และคณะ (2529 : 126) ซึ่งแบ่งประเภทของการเขียนตามความมุ่งหมายในการเขียน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ เป็น การเขียนเล่าเรื่องที่ เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ใช้ในการเขียนชีวประวัติ การเขียนข่าว การเขียนสารคดี การเขียนแบบ ที่ผู้เขียนต้องเล่าเรื่อง ตามลำดับเหตุการณ์ และให้ข้อมูลถูกต้องตามความจริง

การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งหนึ่ง ชี้แจง ตอบปัญหา ผู้เขียนต้องลำดับขั้นตอน ของเรื่องอย่างดี และใช้ภาษาที่รัดกุม ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่งอาจจะมีข้อคิด คติ หรือแนวคิดที่น่าสนใจแทรกอยู่ด้วย

การเขียนเพื่อโฆษณา คือ การเขียนจูงใจ เชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียน แนะนำ เช่น การเขียนคำโฆษณา คำขวัญ คำที่ใช้ควรรู้ มีการเล่นลีลาของคำ เพื่อให้ผู้อ่าน ตัดใจ

การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการให้ ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพตามผู้เขียน ต้องใช้คำประณีต มีความหมายแฝง เช่น การเขียนเรื่อง สั้น นวนิยาย ฯลฯ

1.4 จุดมุ่งหมายในการเขียน

การเขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกับการพูด คือ การเขียนเพื่อให้ความรู้ การเขียนเพื่อความบันเทิง และการเขียนเพื่อโน้มน้าวจิตใจ แต่การเขียนแต่ละครั้งแต่ละชนิด มีจุดมุ่งหมายเฉพาะแตกต่างกันออกไป อาจจะได้เกิดได้จากเนื้อหาสาระและรูปแบบของงานเขียน ซึ่งมีนักวิชาการด้านการเขียนได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้ (มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์, 2540:126)

1. เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบหรือเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น การเขียนเพื่อเล่าเรื่องส่วนใหญ่จะใช้ในการเขียนเล่าชีวประวัติ อัตชีวประวัติการเขียนข่าว การเขียนสารคดีต่างๆ เป็นต้น

2. เขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อชี้แจงไขความตอบปัญหาความรู้ ความคิดที่เข้าใจยาก เช่น การเขียนอธิบายวิธีวิจัย วิธีประดิษฐ์เครื่องมือ วิธีใช้ยา อธิบายศัพท์และข้อธรรมะ เป็นต้น

3. เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดของผู้เขียนในเรื่องต่างๆอาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียว หรืออาจประกอบด้วย คำแนะนำ ข้อคิด ข้อเตือนใจ หรือบทปลุกใจด้วย เช่น การเขียนบทวิจารณ์ การเขียนแนะนำหนังสือ เป็นต้น

4. เขียนเพื่อชักจูงใจ คือ การเขียนชักจูงใจเชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนแนะนำ รวมทั้งเขียนเพื่อเปลี่ยนความรู้สึกเปลี่ยนใจ หรือเปลี่ยนท่าทีของผู้อ่านให้คล้อยตาม ตามที่ผู้เขียนต้องการ

5. เขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนถ่ายทอดความรู้สึกจินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพพจน์ตามผู้เขียน เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้องกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

มีนักวิชาการอีกท่านหนึ่งได้จำแนกจุดมุ่งหมายเฉพาะของการเขียนไว้อย่างละเอียด ดังนี้ (บงกช สิงหกุล, 2545:112)

1. เพื่อสั่งสอน เป็นการให้ความรู้แก่ผู้อ่านว่าจะทำงานชิ้นหนึ่งให้สำเร็จได้อย่างไร และทำไมจึงควรทำให้สำเร็จ เช่น คู่มือฝึกหัด คู่มือการใช้เครื่องจักร และหนังสือคำสอนต่าง

2. เพื่อบันทึก เป็นการเขียนบันทึกรายละเอียดต่างๆ ของการกระทำ การตัดสินใจแผนการหรือข้อตกลงต่างๆ เช่น แฟ้มรายงาน รายงานจากห้องปฏิบัติการทดลอง

3. เพื่อแนะนำ เป็นการเสนอข้อมูลและข้อแนะนำพฤติกรรมที่จำเพาะเจาะจง เช่น คำโครงแบบง่ายๆ และรายงานเสนอแนะแบบต่างๆ

4. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นอันดับอยู่แล้วมาถ่ายทอด เช่น การเขียนเล่าประวัติเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ

5. เพื่ออธิบาย เป็นการแจกแจงให้ผู้อ่านเข้าใจถึงวิธีการ โดยมีการเรียงลำดับขั้นตอนเหตุการณ์ตามลำดับก่อนหลัง เช่น การอธิบายวิธีการทำอาหาร อธิบายความหมายของคำ อธิบายถ้อยคำที่มักเขียนและอ่านผิด

6. เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ การเขียนลักษณะนี้ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริง มีหลักเกณฑ์และเหตุผล เช่น การเขียนบทความ การวิจารณ์หนังสือ

7. เพื่อโฆษณาจูงใจ เป็นการเขียนเพื่อจูงใจให้คนอ่านสนใจ มีการใช้ภาษาที่สะดุดตาสะดุดใจคนอ่าน มีความกระชับรัดกุม เช่น โฆษณาภาพยนตร์ โฆษณาสินค้า

8. เพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดความรู้สึกร่วมกัน เข้มแข็ง พร้อมทั้งจะต่อสู้กับสิ่งที่คิดว่าไม่ถูกต้อง เช่น บทความปลุกใจต่างๆ

9. เพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเกิดจินตนาการตามสิ่งที่กล่าวถึง หรือเกิดความรู้สึกคล้ายตามไปกับผู้เขียนและเนื้อความในเรื่อง เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์

10. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ใช้วิธีตำหนิแบบที่เล่นทีจริงไม่รุนแรงอาจเป็นการล้อเลียนเสียดสีด้วยภาพถ้อยคำหรือเรื่องราว

11. เพื่อบอกให้ทราบข้อเท็จจริง เป็นการเขียนเพื่อชี้แจงเรื่องของการให้ประชาชนทราบ เช่น ประกาศ คำชี้แจง ระเบียบ ข้อบังคับ แถลงการณ์

12. เพื่อจุดประสงค์เฉพาะกิจ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนโทรเลข การเขียนธนาณัติ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552 : 14) ได้กล่าวถึง สิ่งสำคัญในการเขียนที่ต้องคำนึงถึง คือ วัตถุประสงค์ว่าเราต้องการสื่อในเรื่องใด ซึ่งวัตถุประสงค์ของการเขียนจำแนกได้ดังนี้

1. เพื่อการเล่าเรื่อง เช่น การเล่าประวัติ เล่าประสบการณ์ หรือเล่าเหตุการณ์ต่างๆ

2. เพื่ออธิบายคำหรือความ เช่น อธิบายการทำอาหาร อธิบายคำนิยาม อธิบายเรื่องการทำงาน

3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น การโฆษณาสินค้า โฆษณาภาพยนตร์

4. เพื่อปลุกใจ เช่น เพลงปลุกใจ บทความปลุกใจให้รักชาติ ปลุกใจให้มีระเบียบวินัย

5. เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ เช่น บทความเสนอแนะ บทความแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ การเขียนแนะนำสถานที่ แนะนำเพลง แนะนำหนังสือ แนะนำบุคคล

6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง

7. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เช่น บทความล้อเลียนหรือเสียดสีเกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ

8. เพื่อประกาศ เช่น ประกาศแจ้งความ ประกาศเชิญชวน

9. เพื่อวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์เหตุการณ์ วิเคราะห์สารคดี วิเคราะห์บทความ

วิเคราะห์วรรณกรรม

10. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์หนังสือ วิจารณ์บทความ วิจารณ์สารคดี วิจารณ์ตำรา วิจารณ์ศิลปะ วิจารณ์ภาพยนตร์

11. เพื่อทำข่าว เช่น การเสนอข่าวประเภทต่างๆคือ ข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ ข่าวเศรษฐกิจ

12. เพื่อเขียนเฉพาะกิจ เช่น เขียนจดหมาย เขียนการ์ตูน เขียนธนาณัติ

การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีการถ่วงถ่วงเนื้อหาสาระ โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้เขียน เพื่อให้การสื่อสารบรรลุผลดังที่กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตาม การเขียนควรมีขอบเขตอันจำกัดโดยอาศัย

หลักการเขียน ที่จะนำพาผู้เขียนไปสู่เป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ด้วยความชัดเจนและสมบูรณ์ (ดวงใจ ไทยอุบุญ, 5552:15)

1.5 ลักษณะการเขียนที่ดี

คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (5551 : 49) กล่าวไว้ว่า การสื่อสารด้วยการเขียนนั้น เป็นการสื่อสารที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตากัน การเขียนจึงต้องอาศัยการเขียนที่ละเอียดรอบคอบหลายด้านจึงจะเรียกว่าการเขียนได้ดี ซึ่งการเขียนที่ดีนั้นต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่องดี หมายถึง เนื้อหาสาระต้องเป็นผลดีกับผู้อ่าน คือ

1.1 มีประโยชน์ต่อผู้อ่าน คือ ผู้อ่านสามารถนำเรื่องราวไปใช้ในชีวิตได้ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม

1.2 มีความน่าเชื่อถือ คือ เป็นสาระที่มีเหตุผล มีหลักฐานอ้างอิง ไม่ใช่ผู้เขียนหาเหตุผลเอาเอง ที่เรียกว่า”อ้างอิง”

1.3 สร้างสรรค์ คือ เป็นเนื้อหาสาระที่ไม่นำไปในทางเสื่อมเสียทั้งทางส่วนบุคคลและส่วนรวมแต่นำไปสู่ความเจริญ เช่น เกิดความสามัคคี เกิดความรักชาติ สำนึกชอบ

1.4 ทันสมัย คือ เป็นเนื้อหาสาระที่เหมาะสมแก่การสนใจของผู้อ่าน และเข้ากับยุคสมัยได้ดี

1.5 มีความถูกต้อง คือ เนื้อหาสาระต้องเป็นเรื่องราวที่ถูกต้องเป็นจริงตามข้อเท็จจริงไม่เป็นการให้ความรู้ที่ผิดๆแก่ผู้อ่าน

1.6 ลำดับเรื่องดี หมายถึง การเรียบเรียงเรื่องราวได้เหมาะสม น่าสนใจ เข้าใจง่ายที่เรียกว่ามีสัมพันธภาพที่ดี

2. ภาษาดี การใช้ภาษาที่ดีมีลักษณะดังนี้

2.1 มีความถูกต้อง คือ ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ตามหลักนิยมถูกต้องตามความหมายที่ประสงค์

2.1.1 เขียนให้ถูกต้องวิธี คือ เขียนสะกดให้ถูกต้องตามพจนานุกรม หากไม่แน่ใจก็ให้เปิดพจนานุกรม หรือเลี่ยงไปใช้คำอื่นที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น สมมุติจะใช้คำว่า “รสชาติอร่อย” บางคนไม่แน่ใจเขียนรสชาติ อย่างไรก็ตามอาจใช้เพียง “รสอร่อย” เป็นต้น

2.1.2 ใช้คำเหมาะสมโดยเฉพาะ การใช้คำบุพบท คำสันธาน และคำลักษณนามให้ถูกต้อง เช่น

ผิด - เขาไปซื้อปืนกับร้านเป็นที่รู้จัก

ถูก - เขาไปซื้อปืน ที่ร้านที่เขารู้จัก

ผิด - เขาไปซื้อหมูซื้อไก่ซื้อปลา และไปตัดผม

ถูก - เขาไปซื้อหมู ซื้อไก่ และซื้อปลา แล้วจึงไปตัดผม

ผิด - ดิฉันทราบว่าสินค้าของท่านมีคุณภาพดีคงทน และขอสั่งซื้อตอนนี้

ถูก - ดิฉันทราบว่าสินค้าของท่านมีคุณภาพดีคงทน จึงขอสั่งซื้อตอนนี้

ผิด - ช่างตัวนั้นกินมะพร้าวไปหลายใบ

ถูก - ช่างเชือกนั้นกินมะพร้าวไปหลายผล

2.1.3 ใช้ถ้อยคำถูกต้องความหมาย คือ ผู้เขียนต้องรู้ว่าคำในภาษาไทยมีความหมายอย่างไรและสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้อง ซึ่งคำในภาษาไทยมีความหมายนัย ดังนี้

1. ความหมายโดยตรง คือ ความหมายโดยตรงที่รับรู้กันโดยทันที เช่น หมู คือ สัตว์เลี้ยงไว้เป็นอาหาร

2. ความหมายโดยนัย ความหมายโดยอุปมาเชื่อมโยงไปสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง

เช่น หมูหมายถึงของง่าย ๆ

3. ความหมายโดยนัยประหวัด คือ ความหมายที่เกิดจากความรู้สึกโดยจิตคิดไปทั้งทางดีและทางร้าย เช่น

โรงแรม่านรูด	- ความหมายไม่ดี
โรงแรมเชอราตัน	- ความหมายดี
คนบ้านนอก	- ความหมายไม่ดี
คนต่างจังหวัด	- ความหมายดีขึ้น

2.1.4 ใช้สำนวนถูกต้อง คือ ภาษาไทยนั้นมีสำนวนสละสลวย มีความหมายกินใจ

ใช้มากมายทั้งสุภาพิต คำพังเพย สำนวนโวหาร ฉะนั้นผู้เขียนต้องรู้จักนำสำนวนมาใช้ให้ตรงกับความหมาย ตัวอย่างสำนวน

กินนอกกินใน	- เอาผลประโยชน์ทั้งทางถูกและทางผิด
ใต้โต๊ะ	- ผลประโยชน์จากการคดโกง
ชิงดำ	- แข่งขันกันครั้งสุดท้ายหรือสำคัญ
มือดี	- คนอื่นฉวยโอกาสก่อน
ไก่หลง	- ผู้หญิงที่ไม่มีเจ้าของ เทียวเร่ร่อน
กระป๋องที่ใจ	- ทำอะไรอยู่ในใจอย่างมีสมาธิ
เลื่อยเก้าอี้	- แก่งให้พ้นจากตำแหน่ง
หมกเม็ด	- แอบแฝงเรื่องสำคัญไว้ให้ได้เปรียบ
มั่งเดียวกัน	- เป็นคนในกลุ่มที่มีเจ้านายคนเดียวกัน
เลี้ยงช้างกินซี่ช้าง	- ทำอะไรแอบหาผลประโยชน์
มือไม่พายเอาเท้าราน้ำ	- ไม่ช่วยแล้วยังกีดกัน
ไม่เห็นโรงศพไม่หลั่งน้ำตา	- ภัยไม่ถึงตัวไม่สำนึก

ตัวอย่างคำพังเพย

รักยาวให้บั้นรักสั้นให้ต่อ	- อย่าชวนทะเลาะ
กำแพงมีหูประตูดตา	- ระวังคำพูดที่เป็นความลับ
ซี่ช้างจับตักแตน	- ลงทุนไม่คุ้มค่า ไม่ควรทำ
ต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ	- ลงทุนแล้วไม่ได้อะไรเลย

นอกจากผู้เขียนจะนำสำนวนไทยที่เป็นมรดกมาใช้แล้ว ผู้เขียนอาจคิดสำนวนมาใช้เองก็ได้ แต่ต้องสื่อความหมายให้ชัดเจน เช่น

- เขากระด้างกระเดื่องต่อเจ้านายก็เหมือนถอดรองเท้าเตะทุเรียน
- นกไม่มีขน คนไม่มีพวงจะขึ้นสูงได้อย่างไร
- เป็นครูให้เป็นครู อย่าเป็นครูแต่อาชีพ

2.1.5 ใช้คำถูกต้องตามระดับ คำภาษาไทยมีระดับของคำตามวัฒนธรรมโดยจำแนก

ดังนี้

1. ระดับภาษาปาก คือ ภาษาที่ใช้พูดจากันโดยทั่วไปมักจะไม่ใช้ในภาษาเขียน
2. ภาษาถิ่นแบบ คือ ภาษาที่ใช้ได้ทั้งพูดและเขียนแต่ไม่ใช้ในโอกาสเป็นทางการ
3. ภาษาระดับแบบแผน เป็นภาษาที่ใช้ถูกต้องประณีต มักใช้ในการเขียน

มากกว่าพูด

ตัวอย่างภาษาต่างระดับ

วันนี้นักเรียนมาเรียนเยอะแยะ = ภาษาปาก

วันนี้เรียนมากันมาก = กึ่งแบบแผน

วันนี้เรียนมากันเป็นจำนวนมาก = แบบแผน

หนูเรียนอยู่ราชมณฑล = ภาษาปาก

หนูเรียนอยู่สถาบันราชมณฑล = กึ่งแบบแผน

ดิฉันเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมณฑล = แบบแผน

ทั้งนี้ในงานเขียนฉบับเดียวกันต้องใช้ภาษาระดับเดียวกันตลอดทั้งฉบับ

2.2 มีความชัดเจน หมายถึง การใช้ภาษาได้ความกระชับชัดเจน ไม่กำกวม ไม่ก่อให้เกิดการเข้าใจผิด หรือได้ความตามเจตนาของผู้เขียนซึ่งต้องมีลักษณะดังนี้

2.2.1 ภาษากระชับ คำว่า กระชับ หมายถึง ความพอดี ฉะนั้นการใช้ภาษากระชับก็คือ การใช้ภาษาที่ได้ความหมายพอดีตามความคิด ความรู้สึกที่ผู้เขียนเจตนา เช่น

“เพื่อนบ้านของไทย คือ มาเลเซีย – ไม่กระชับ เพราะเมื่อใช้ภาษาอย่างนี้ได้ ความหมายว่าเพื่อนบ้านของไทย มีเพียงมาเลเซียประเทศเดียวทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิด จึงต้องเขียนให้กระชับ คือ “มาเลเซียเป็นเพื่อนบ้านของประเทศไทย” หรือ “เพื่อนบ้านของไทย คือ มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย พม่า กัมพูชา และลาว”

“ความตายของฟุ่มพวงมีเบื้องหลัง” ไม่กระชับ เพราะ “ความตาย” ทุกคนมีเหมือนกัน แต่ “การตาย” มีไม่เหมือนกัน จึงควรใช้ “การตายของฟุ่มพวงมีเบื้องหลัง”

“ตำรวจคนหนึ่งโทรมาหา บอกว่ามีเด็กหลงทางมาตามแม่...” ไม่กระชับ เพราะไม่ทราบว่าเป็นเด็กหลงทางก่อนหรือมาตามแม่ก่อน ดังนั้นจึงควรใช้ภาษาว่า “ตำรวจโทรมาแจ้งว่ามีเด็กคนหนึ่งมาตามแม่แล้วหลงทาง...”

“มีรางวัลตอบแทนเป็นทองคำมูลค่าห้าสิบล้านบาท” ไม่กระชับ เพราะได้ความว่าจะให้รางวัลที่มีค่าห้าสิบล้านบาทที่กระชับต้องใช้ “มีรางวัลตอบแทนเป็นทองคำหนักสองสลึง” หรือ “มีรางวัลตอบแทนเป็นทองคำมูลค่า ๕,๕๐๐ บาท”

2.2.2 ภาษาไม่กำกวม คือ การใช้ภาษาที่ไม่สามารถตีความได้หลายทางทั้งที่เกิดจากการฟ้องรูปและการเรียงความ เช่น

ฟ้องรูป - นายกลาวนอนแผ่อยู่บนพื้นบ้านมีรองเท้าแบบนอกอยู่หนึ่งคู่

เรียงความไม่ดี - จากที่นี่ไปถึงนครราชสีมาสองชั่วโมงถึงหรือไม่

ไม่ชัดเจนขาดความบางส่วน - ชับซ่าๆอันตราย

2.2.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต้องชัดเจน ดังเช่น

ไม่ถูกต้อง ชื่อไก่มา 3 ตัวๆ ละ 100 บาท

ถูกต้อง ชื่อไก่มา 3 ตัว ตัวละ 100 บาท

ไม่ถูกต้อง เขาเข้าไปอ่าน หนังสือในห้องสมุด

ถูกต้อง เขาเข้าไป อ่านหนังสือในห้องสมุด

2.3 มีความสละสลวย หมายถึง สามารถเลือกคำมาเรียบเรียงได้ไพเราะ มีสัมผัสคล้องจอง และได้รับความสมบูรณ์ ดูตัวอย่างต่อไปนี้

ไม่สละสลวย

เรายินดีเสนออาหารปิ่นโตรสชาติอร่อยถึงบ้าน ถูกหลัก

อนามัย ไม่คิดค่าส่ง สะอาด ราคาเบา

สละสลวย	เรายินดีเสนออาหารปิ่นโต ส่งถึงบ้านโดยไม่คิดค่าส่ง ราคาเบา รสชาติอร่อย สะอาดถูกหลักอนามัย
ไม่สละสลวย	“น้ำใสไหลเย็นมองเห็นตัว แหวก้วยกอบัวอยู่ไหวไหว”
สละสลวย	“น้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลา แหวก้วยปทุมมาอยู่ไหวไหว”

2.4 ภาษาเหมาะแก่โอกาส หมายถึง ใช้ภาษาเหมาะกับชนิดของงานเขียน เหมาะแก่บุคคล

2.4.1 เหมาะกับชนิดของการเขียน เช่น เขียนข่าว เขียนจดหมาย เขียนรายงานเชิงวิชาการ เขียนบทกวี ฯลฯ ผู้เขียนต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม โดยเฉพาะภาษาไทยนั้น มีภาษาใช้เฉพาะตามชนิดของงานเขียน

2.4.2 เหมาะแก่บุคคลนั้น คือ ผู้เขียนต้องรู้จักใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้อ่านและผู้กล่าวถึง โดยเฉพาะภาษาไทยเรามีคำราชาศัพท์ใช้ ก็ต้องใช้ให้ถูกต้องตามแบบแผน เช่น เขียนจดหมายถึงใครจะเขียนอย่างไร ขึ้นต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างไร เป็นต้น

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552 : 15) ได้กล่าวถึงหลักการเขียนภาษาไทยไว้ ดังนี้

1. มีความชัดเจน ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม ผู้เขียนต้องคำนึงเสมอว่าสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องตรงกับผู้เขียนนั้น ขึ้นอยู่ที่การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้ถ้อยคำสำนวน

2. มีความถูกต้อง ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

3. มีความกระชับ ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้สำนวนโวหาร ภาพพจน์ คำอุปมาอุปไมย สุภาพศั คำพังเพย รู้จักการรวมประโยคให้ข้อความชัดเจนและมีน้ำหนักเพื่อให้ประโยคมีความกระชับ

4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช่คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา ผู้เขียนต้องแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุมีผล พินิจพิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วนลึกซึ้ง มุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดีอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน

6. มีความประทับใจ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ ซึ่งเป็นผล อันเกิดจากการใช้คำที่ไพเราะ การเรียงลำดับคำในประโยค การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ประทับใจ และชวนให้ติดตามอ่าน

7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา ผู้เขียนควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา ตลอดจนมีความประณีตในการเสนอเนื้อหา อ่านแล้วไม่สะดุดหรือขัดหู

การเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการสื่อความหมาย รู้จักการเรียงร้อยถ้อยคำให้เกิดความแจ่มชัด สละสลวย จึงเป็นสิ่งที่ผู้เขียนจำเป็นต้องศึกษาหลักเกณฑ์ต่างๆ ให้ดีและนำไปพัฒนางานเขียนของตนให้ประสบผลตามความมุ่งหมาย

2. ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน

2.1 ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน

ดวงใจ ไทยอุบล (2552 : 3) ได้รวบรวมปัญหาจากการเขียน สรุปได้ดังนี้

1. การใช้ภาษาผิดและการใช้ภาษาบกพร่องในการเขียน

ภาษาเขียน หมายถึง การสื่อความหมายด้วยลายลักษณ์อักษรส่วนใหญ่ผู้ที่ไม่คำนึงถึงหลักการใช้ที่ถูกต้อง ใช้ไม่เหมาะสม ซึ่งเกิดจากการจำมาผิดๆ คือ

1.1 การเขียนตัวสะกดการันต์ผิด

สังเกต	เขียนเป็น	สังเกต
อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาต
ประสบการณ์	เขียนเป็น	ประสบการณ

1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่

ด้วย	เขียนเป็น	ด้วย
ให้	เขียนเป็น	ให้
สว่าง	เขียนเป็น	สว่าง

1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

คะ	เขียนเป็น	คะ
ละ	เขียนเป็น	หละ
นะคะ	เขียนเป็น	นะคะ

2. การใช้ภาษาไทยไม่เหมาะสม

2.1 ใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับ

ภาษามีหลายระดับ เช่นระดับมาตรฐาน ระดับชาวบ้านและภาษาถิ่น คำในภาษาไทยมีระดับของคำที่ใช้สื่อสารกับบุคคลระดับต่างๆ แตกต่างกันไปค่อนข้างละเอียด จึงควรเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามกาลเทศะ ฐานะ และสังคม

<u>ภาษาปาก</u>	<u>ภาษาถิ่นแบบแผน</u>	<u>ภาษาแบบแผน</u>
หมอนั้น	นายคนนั้น	ชายคนนั้น
ผัว	สามี	สามี
โรงหนัง (วิก)	โรงภาพยนตร์	โรงภาพยนตร์
ถองเหล้า	กินเหล้า	ดื่มสุรา

2.2 การใช้คำกับกลุ่มคำไม่เหมาะสม

ในการเขียนภาษาไทย ควรใช้ภาษาให้ถูกต้องตามความหมายและไม่ละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ เพราะจะทำให้ความหมายไม่ชัดเจนหรือมีความหมายกำกวม การละคำไว้จะทำให้หน้าที่ของคำเปลี่ยนไป ทำให้คำมาซ้อนกัน เมื่อหน้าที่ของคำเปลี่ยนไปทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปด้วย หากปรากฏอยู่ในภาษาเขียน จะทำให้เห็นความบกพร่องได้ชัดเจน “เขาเป็นคนใช้ฉันเอง” ประโยคนี้นะคำว่า ที่ และ รับ ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจว่า เขาเป็นคนรับใช้ของฉัน หรือ เขาเป็นคนที่ใช้ฉันให้ไปทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

การใช้คำและกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียนนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 6 ประเภท คือ

1. การเรียงคำขยายไม่ถูกที่

ประโยคเดิม ผู้ใจบุญให้ทุนช่วยเหลือนักเรียนมัธยมศึกษามหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ยากจน

ข้อบกพร่อง “ที่ยากจน” อยู่ติดคำว่า มหาวิทยาลัย ทำให้ความหมาย เป็นมหาวิทยาลัยยากจน

ประโยคใหม่ ผู้ใจบุญให้ทุนช่วยเหลือนักศึกษาที่ยากจนในมหาวิทยาลัยต่างๆ

2. การใช้คำผิดความหมาย

ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรเกิดสับสน

ควรใช้ ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรติดขัด

เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสืบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

ควรใช้ เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสอบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

3. การเรียงประโยคต้องวางประธานหรือกรรมให้ถูกที่ เพราะการเรียงคำใน ประโยคมีความสำคัญมาก หากเรียงตำแหน่งผิดจะทำให้ความหมายผิด

คนชนรถยนต์ ควรใช้ รถยนต์ชนคน

4. การใช้ภาษาผิดระดับ

4.1 การใช้ภาษาไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้ภาษาไม่เหมาะกับบุคคล และแสดงถึงความไม่สุภาพ

อาจารย์แกลดู ควรใช้ อาจารย์ท่านดู

4.2 ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ซึ่งมักจะพบบ่อย

กานดาไม่ไปเกี่ยวกับพวกเรา เค้าคงอยากกลับบ้าน

ควรใช้ กานดาไม่ไปเกี่ยวกับพวกเรา เธอคงอยากกลับบ้าน

4.3 การใช้ภาษากำกวม คำๆ เดียวกัน ถ้ามีหลายความหมายจำเป็นจะต้องเขียนให้ ชัดว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร

ประโยคเดิม จะทำอะไรก็ทำเสีย

ข้อบกพร่อง คำว่า เสีย มีความหมายหลายอย่าง

ประโยคใหม่ จะทำอะไรก็ทำเสีย เวลาไม่ค่อยทำ หรือ

จะทำอะไรก็ทำเสียหายหมด

4.4 การใช้ภาษาไม่สละสลวย การใช้ภาษาต้องคำนึงถึงความสละสลวย ชัดเจน

เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็กๆ ต่างก็เล่นกันบ้าง

ควรใช้ เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็กๆ ต่างก็เล่นกันบ้าง คุยกันบ้าง

จะทำให้เข้าใจประโยคชัดเจนขึ้น

2.3 ใช้คำที่ไม่จำเป็นฟุ่มเฟือย

โดยเฉพาะการเขียนประโยคแต่ละประโยค อาจตัดคำบางคำทิ้ง เพื่อจะทำให้ประโยคนั้น กะทัดรัดชัดเจนขึ้นโดยมีความหมายเหมือนเดิม

ผู้ร้ายทำการปล้นธนาคาร

ควรใช้ ผู้ร้ายปล้นธนาคาร

เขาประสบความสำเร็จในโรงเรียนอย่างมาก

ควรใช้ เขาผิดหวังเรื่องเรียนมาก

นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

ควรใช้ นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

เขาเป็นคนมีใจกล้าหาญ

ควรใช้ เขาเป็นคณกล้าหาญ

2.4 ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับสำนวนคำในภาษา

ภาษาไทยมีสำนวนใช้ในการเปรียบเทียบโดยนัย ทำให้รู้ความหมายที่แน่นอนได้ยากต้องอาศัยการตีความ หรือถ้าไม่มีข้อความบ่งความได้ชัดเจนต้องอาศัยความช่างหน้าหรือช่างหลังคำนั้นประกอบ

รติยาเป็นคนมือแข็ง

มือแข็ง มีความหมายโดยตรง คือ มือไม่อ่อนนุ่ม

มือแข็งมีความหมายโดยนัย คือ เป็นคนมีความสามารถ

หรือเป็นคนกระด้างไม่อ่อนน้อม

ถ้าจะเขียนประโยคนี้ให้ชัดเจน ควรอาศัยบริบทประกอบ

รติยามือแข็งทำอะไรก็สำเร็จไปหมด

รติยามือเธอแข็งจึงสงสัยว่าเธอคงทำงานหนัก

รติยาเป็นคนไม่ยอมใครง่ายๆ

นอกจากการใช้ภาษาผิดพลาดและบกพร่องตามที่กล่าวมาแล้ว ลายมือของนักเรียนนิสิตนักศึกษาในปัจจุบันนั้นอ่านได้ยาก ปกติตัวพยัญชนะไทยจะมีส่วนหัว ส่วนหาง และส่วนหาง แต่พยัญชนะไทยที่เขียนกันในขณะนี้ไม่มีหัว ไม่มีหาง บางครั้งลำตัวของพยัญชนะยังเล็กลีบ

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555 : 310) กล่าวว่าปัญหาการใช้ภาษาในการเขียนมีอยู่หลายเรื่อง เช่น การเขียนคำ การเลือกคำ การใช้ประโยค ในที่นี้จะกล่าวถึงปัญหาการคำที่มักพบในงานเขียน 3 ประการสำคัญ คือ ปัญหาการเขียนคำ ปัญหาการคำ และปัญหาการใช้ประโยค

1. ปัญหาการเขียนคำ

นิตยา กาญจนวรรณ (2551 : 35) กล่าวถึงปัญหาการเขียนคำเกิดจากการเขียนคำไม่ตรงตามพจนานุกรม และการเขียนไม่ตรงตามเสียงพูด เช่นคำว่า เสพ กับ เสพยิตต์ ทำให้ผู้ใช้เกิดความสับสนว่าเขียนอย่างไรจึงจะถูก ผู้ใช้จึงควรเขียนตามแบบที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ล่าสุด (พ.ศ.2542) ซึ่งได้แก้ไขให้เหลือเพียงคำเดียว คือ คำว่า “เสพ” จึงนับได้ว่า พจนานุกรม เป็นหนังสือรวบรวมคำที่ใช้อยู่ในภาษาอย่างแท้จริง

ปัญหาการเขียนไม่ตรงเสียงพูด เมื่อเราอ่านหรือพูด เราอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านตรงตามตัวเขียน แต่ให้เป็นไปตามจังหวะการพูดอันเป็นธรรมชาติ เช่น เขียนว่า “ฉัน” อ่านว่า [ชัน] หรือ มนะว อ่านว่า [มนาว]

นอกจากนี้แล้ว ยังมีคำหลายคำในภาษาไทยที่ออกเสียงผิดไปจากตัวเขียน คำบางคำใช้สระเสียงยาว แต่กลับอ่านเป็นเสียงสั้น เช่น ทาน แห่ง แห่ง บางคำที่ใช้สระสั้นแต่กลับอ่านเป็นเสียงยาว เช่น แก้ว, น้ำ, ไม้ เมื่อเขียนคำ ควรเขียนตามที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้บันทึกไว้ ยกเว้นในกรณี ที่เป็นคำเก่าก่อนมีพจนานุกรมหรือเป็นคำเฉพาะ ทั้งนี้เพราะตัวเขียน คือ สื่อกลางเพื่อการสื่อสาร เสียงพูดและเสียงอ่านนั้น อาจจะผิดแผกกันไปได้ดังกล่าวมาแล้ว แต่ตัวเขียนควรจะให้ตรงกันไว้

หากทุกคนเขียนตามเสียงอ่าน เสียงพูดกันไปหมด ความสับสนย่อมเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้าเขียนตามเสียงอ่านว่า “ชั้นอยู่ที่นั่น” ก็ไม่ทราบว่าจะหมายถึง บุรุษที่หนึ่งหรือชั้นวางของถ้าเขียนว่า “ยัยน้อยจะไปมียัย” หรือ “ว่ายังยัย” ก็อาจจะสื่อได้ แต่จะให้ความรู้สึกเล่นๆ ไม่จริงจังใช้ในโอกาสเป็นทางการ หรือเป็นแบบแผนไม่ได้เพราะเป็นภาษาพูด และมีการสะกดคำผิด

2. ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการใช้คำที่มักพบมีหลายประการ เช่น

2.1 การสะกดคำผิด คำบางคำ เป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้กันอยู่เสมอๆในชีวิตประจำวัน แต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่สังเกตในการอ่าน และระมัดระวังในการเขียนคำที่มักเขียนผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น (สุริวงค์ พงษ์ไพบูลย์, 2536 : 290-298)

2.1.1 เขียนผิด เพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น บิณฑบาต (/) มักเขียนผิดเป็น บินฑบาตร (x) คำว่า “บิณฑ” แปลว่า ก้อนข้าว ส่วนคำ “บาต” มาจาก “ปาด” แปลว่า ตก จึงเขียน บิณฑบาต

2.1.2 เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น “สังวาล” (/) มักเขียนผิดเป็น “สังวาลย์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “มาลย์” หรือเขียน “อานิสงส์” (/) มักเขียนผิดเป็น “อานิสงษ์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “พระสงฆ์”

2.1.3 เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด คำบางคำ บางคนออกเสียงไม่ตรงหรือออกเสียงไม่ชัด และติดนิสัย เมื่อเขียนจึงผิดด้วย แต่คำบางคำ คนส่วนมากออกเสียงอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับรูปที่เขียนตามพจนานุกรม จำพวกหลังนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ยากแก่การแก้ไข (อาจจะถือว่าเป็นเพราะพจนานุกรมรักษาหลักการจนไม่เอื้อเพื่อต่อผู้ใช้ภาษาก็ได้) ตัวอย่างคำสองพวกนี้ เช่น

หยิบหย่ง (/)	หยิบโหย่ง (x)
เครื่องราง (/)	เครื่องกลาง (x)
นิจศีล (/)	นิจสิน (x)
ชั้นโรง (/)	ชั้นนะโรง (x)
จักจั่น (/)	จักกระจั่น (x)
ซ่าหริ่ม (/)	สลิม (x)

2.1.4 เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด คือ เห็นคำนั้นๆ มาจนเคยชินและเป็นคำที่ใช้กันผิดเสมอจนจำได้ติดตา อาจจะเห็นจากหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น ในบัตรเชิญ ประกาศโฆษณา แจ้งความ ฯลฯ ควรจะได้ฝึกการพิจารณา อย่าใช้ตามโดยไม่ได้ศึกษา ความจริง เช่น

ประณีต (/)	ปราณีต (x)
สะดวก (/)	สดวก (x)
อนุญาต (/)	อนุญาติ (x)
รสชาติ (/)	รสชาต (x)
ศรัทธา (/)	ศรัทธา (x)
เกษตร (/)	เกษตร (x)

2.1.5 เขียนผิด เพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น ใส่วรรณยุกต์ผิด ใช้พยัญชนะผิดสะกดการันต์ผิด ฯลฯ เช่น

เข็ต (/)	เข็ต (x)
มีอบ (/)	มีอบ (x)
วิพากษ์ (x)	วิพากย์ (x)
สำออง (/)	สำอองค์ (x)

2.2 ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ที่มักพบในงานเขียน ได้แก่ (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2550 : 34-43; บุปผา บุญทิพย์, 2552 : 107-140)

2.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น แซบ,เซ็ง (ภาษาแบบแผน –อ่อย,น่าเบื่อ)

2.2.2 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน (ใช้คำตามเสียงภาษาพูด) เช่น ยังจั้ง,อะป่าว (ภาษาแบบแผน –อย่างนี้,หรือเปล่า)

2.2.3 ใช้คำสแลง เช่น เดิน,แห้ว (ภาษาแบบแผน –ทันสมัย,หมดหวัง)

2.2.4 ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น ซัลโว –นวม (ภาษาแบบแผน) –ยิงประตู,ซ้า)

2.3 ใช้คำพุ่มเพื่อยและซ้ำซ้อน คำพุ่มเพื่อย คือ คำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่ สามารถตัดออกได้เพื่อความสละสลวยของคำ ส่วนคำซ้ำ หมายถึง คำที่มีเสียงหรือรูปแบบการเขียนเหมือนกัน และคำซ้อน คือ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเหมือนกัน อาจเป็นคำคล้องจองที่เกิดจากความเคยชินในการพูดหรือเขียน เช่น

คำพุ่มเพื่อย	= อนาคตข้างหน้า	คำภาษาแบบแผน	= อนาคต
	= มีการช่วยเหลือ	คำภาษาแบบแผน	= ช่วยเหลือ
	= ทำการกิน	คำภาษาแบบแผน	= กิน
คำซ้ำซ้อน	= หิวหิว	คำภาษาแบบแผน	= หิวมาก
	= รถรา	คำภาษาแบบแผน	= รถ
	= ครูบาอาจารย์	คำภาษาแบบแผน	= ครู,อาจารย์

2.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น

เทียน 1 แท่ง ลักษณะนามที่ถูกต้อง = เล่ม

ดินสอ 1 ด้าม ลักษณะนามที่ถูกต้อง = แท่ง

ตู้เย็น 1 เครื่อง ลักษณะนามที่ถูกต้อง = หลัง

2.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้ ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาต่างประเทศ	คำภาษาไทยที่ควรใช้
อิน	เข้าถึง
รถเมล์	รถประจำทาง
ซีฟู้ด	อาหารทะเล
โหวต	ออกเสียง,ลงคะแนน

คำภาษาต่างประเทศบางคำ ใช้ทับศัพท์ เช่น เทคนิค (Technic) ฟุตบอล (Football) คลินิก (Clinic) คอมพิวเตอร์ (Computer) เป็นต้น

2.6 ใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ตรงความหมาย มีหลายลักษณะ เช่น

2.6.1 ไม่ใช่คำที่มีความหมายตรง เช่น

กิน ความหมายตรง = รับประทาน ความหมายโดยนัย = โกง

หिन ความหมายตรง = แร่ของแข็งชนิดหนึ่ง ความหมายโดยนัย = ยาก

ควรใช้คำที่มีความหมายตรง เขียนประโยค เช่น

คำที่ไม่ควรใช้ = เขากินบ้านกินเมือง คำที่ควรใช้ = เขาโกงบ้านโกงเมือง

คำที่ไม่ควรใช้ = ข้อสอบหินมาก คำที่ควรใช้ = ข้อสอบยากมาก

2.6.2 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับบุคคล เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง = เชิญพระ คำที่ถูกต้อง = นิมนต์พระ

คำที่ไม่ถูกต้อง = คนยั่วเย้ย

คำที่ถูกต้อง = คนเต็มไปหมดหรือคน
มากมาย

2.6.3 ใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง = ถนนปลอดโปร่ง

คำที่ถูกต้อง = ถนนโล่ง

คำที่ไม่ถูกต้อง = ท้องฟ้าสดชื่น

คำที่ถูกต้อง = ท้องฟ้าสดใส

2.6.4 ใช้สำนวนเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง เช่น

สำนวนที่ผิด = ตาเป็นตาข่าย

สำนวนที่ถูกต้อง = ตาเป็นสับปะรด

สำนวนที่ผิด = มีทองเท่าหัวกุ้ง

สำนวนที่ถูกต้อง = มีทองเท่า

หนวดกุ้ง

2.6.5 ใช้คำตรงข้าม เปรียบเทียบกันไม่ถูกต้อง เช่น

คำเปรียบเทียบที่ผิด = ดำกับแดง

คำเปรียบเทียบที่ถูกต้อง = ดำกับขาว

คำเปรียบเทียบที่ผิด = คนเก่งกับคนซี้เกียจ

คำเปรียบเทียบที่ถูกต้อง = คนขยันกับคนซี้เกียจ

2.6.6 ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน บางคำมีเสียงใกล้เคียงกันแต่ความหมายไม่

เหมือนกัน จึงควรใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย เช่น

คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน = ป่าหินทีก

คำที่ถูกต้อง = ป่าทิมทีบ

คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน = คนแก่ทิมทีก

คำที่ถูกต้อง = คนแก่ทันทีก

2.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อ ควรใช้กับคำที่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควร

ใช้คำย่อกับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำสั้นๆ เช่น

คำย่อที่ไม่ควรใช้ เช่น = ร.ร.

คำเต็ม = โรงเรียน

คำย่อที่ไม่ควรใช้ เช่น = กทม.

คำเต็ม = กรุงเทพมหานคร

2.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยค หรือแต่ละเรื่อง ควรใช้คำที่อยู่ใน

ระดับเดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน เช่น

คำต่างระดับ = ชายหนุ่ม,สตรี

คำระดับเดียวกันที่ควรใช้ = ชายหนุ่ม,หญิงสาว

คำต่างระดับ = ดวงอาทิตย์,จันทร์

คำระดับเดียวกันที่ควรใช้ = ดวงอาทิตย์,ดวงจันทร์

2.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้ง ควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอ

ตลอดทั้งเรื่อง เช่น หากใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” ตลอดไป หรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน”

อย่างใดอย่างหนึ่ง ตลอดทั้งเรื่อง อย่าใช้ “ผม”บ้าง”กระผม” บ้าง หรือ “ฉัน”บ้าง”ดิฉัน”บ้าง

2.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่าน

ตีความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้น จึงควรหลีกเลี่ยงการใช้คำกำกวม เช่น

คำกำกวม = 3 โมง ความหมายที่ไม่แน่ชัด ตีความหมายได้ทั้ง 3 โมงเช้า หรือ

3 โมงเย็น ควรเขียนให้ชัดเป็น 09.00 น. หรือ 15.00น.

2.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ดี หรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้

ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดี จึงไม่ควรใช้ ควรใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่บวกแก่ผู้อ่าน เช่น

คำที่มีความหมายในทางไม่ดี

คนจน

คนบ้านนอก

ชาวสลัม

ผู้ป่วยใกล้ตาย

คำที่ควรใช้

ผู้มีรายได้น้อย

คนต่างจังหวัด

ชาวชุมชนแออัด

ผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ฯลฯ

ข้อบกพร่องในการใช้คำทั้ง 11 ประการนี้ หากพิถีพิถันเลือกใช้ให้ถูกต้อง จะช่วยให้การใช้คำในการเขียนดีขึ้น

3. ปัญหาการใช้ประโยค

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550 :43-48) กล่าวถึงปัญหาข้อบกพร่องในการเขียน ประโยคที่มักพบอยู่เสมอ ได้แก่

3.1 ใจความของประโยคคววน หรือกำกวม อันเกิดจากการเขียนไม่กระชับรัดกุม เช่น “ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีคือคนมีความกตัญญู” (ควรแก้เป็นความกตัญญู เป็นเครื่องหมายของคนดี)

3.2 เขียนประโยคที่มีความขัดแย้งกัน เช่น “วันนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้ามีดมิด” (ควรแก้เป็น คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าสว่างไสว)

3.3 เขียนประโยคยาวเกินไป เช่น “ความรักเปรียบเสมือนดาบสองคม อาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์ แก่ผู้สัมผัสกับคำว่ารัก อันเป็นคำที่ยากแก่การจำกัดความหมาย” (ควรแก้เป็นประโยคที่ถูกต้องคือ 1) ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2 คมอาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์ และ 2) ผู้สัมผัสกับความรักย่อมรู้รสชาติของคำว่ารัก ซึ่งเป็นคำที่ยากแก่การให้คำจำกัดความ)

3.4 เขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป ประโยคห้วนสั้น อาจเกิดความไม่ชัดเจนทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไม่ถูกต้อง จึงควรเขียนประโยคให้ได้ใจความครบถ้วน ไม่ห้วนสั้น เช่น “รับประทานอาหารมีประโยชน์ เกิดผลดีแก่ร่างกาย” (ควรแก้เป็น –การรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมีประโยชน์ จะก่อให้เกิดผลดีแก่ร่างกาย)

3.5 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ คือ ขาดคำเชื่อม ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน เช่น “เธอ/ ฉัน พบกันฝนตกหนัก” (ควรแก้เป็น –เธอกับฉัน พบกันขณะฝนตกหนัก)

3.6 วางส่วนขยายของประโยคไม่ถูกตำแหน่ง คำหรือใจความที่เป็นส่วนขยายของประโยคควรอยู่หลัง และอยู่ติดกับคำที่ถูกขยาย หากไปอยู่หลังคำอื่น จะกลายเป็นการขยายคำผิด และทำให้ความหมายของประโยคผิดไปด้วย เช่น “ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่5-8 แต่งนวนิยายเรื่อง”สี่แผ่นดิน” (ควรแก้เป็น –ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช แต่งนวนิยายเรื่อง สี่แผ่นดิน ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่5-8)

3.7 วางโครงสร้างประโยคแบบภาษาต่างประเทศ คือ ไม่เรียงลำดับตำแหน่งของประโยคตามประธาน กริยา และกรรม แต่วางโครงสร้างประโยคตามภาษาต่างประเทศโดยเอากรรมของประโยคมาเป็นประธาน เช่น “ผู้ร้ายอยู่ภายใต้การควบคุมตัวของตำรวจ” (ควรแก้เป็น –ตำรวจควบคุมตัวคนร้าย)

3.8 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง เกิดจากการไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น “การตั้งใจเรียนขยันอ่านหนังสือและทบทวนความรู้จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น” (ประโยคนี้ไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น ควรแก้เป็น – การตั้งใจเรียนขยันอ่านหนังสือและทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น หรือ เว้นวรรคในส่วนที่

ไม่ควรเว้น เช่น “มหาวิทยาลัยรามคำแหง เปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับทุกคน” (ประโยคนี้นี้ ควรแก้เป็น – มหาวิทยาลัยรามคำแหงเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับทุกคน)

2.2 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555 : 82) กล่าวว่า ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในการเขียนมี ๒ ประการสำคัญ คือข้อบกพร่องในการใช้คำ และข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ ข้อบกพร่องในการใช้คำที่มักพบในงานเขียนของนักศึกษามีดังนี้

1.1 บกพร่องเพราะสะกดคำผิด คำบางคำเป็นคำที่คุ้นเคยและมักใช้อยู่เสมอๆในชีวิตประจำวัน แต่ยังไม่ปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักศึกษา ไม่จดจำจากการอ่านและขาดความระมัดระวัง ในการเขียนคำที่นักศึกษามักสะกดผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น

1.1.1 สะกดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น

คำสะกดผิด	คำสะกดถูก	แนวเทียบ
โลกาภิวัฒน์	โลกาภิวัตน์	วิวัฒนาการ
สังเกต	สังเกต	หมายเหตุ
อนุญาต	อนุญาต	ญาติพี่น้อง
รสชาติ	รสชาติ	ภาษา
ลำไย	ลำไย	ห้วงไย

1.1.2 สะกดผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น

สรรค์ หมายถึง สร้าง เช่น สร้างสรรค์ สังสรรค์(การรวมกันเพื่อสร้าง)

สรร หมายถึง เลือก เช่น จัดสรร คัดสรร

ฉัน หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ ๑ แทนผู้พูด เช่น ฉันเป็นเพื่อนกับเธอ

ฉัน หมายถึง กิน เช่น พระภิกษุฉันอาหาร

ฉัน หมายถึง เสมอเหมือน เช่น ฉันญาติ ฉันใด ฉันนั้น

ฉันท์ หมายถึง คำประพันธ์ เช่น ฉันท์ลักษณะ

ฉันท์ หมายถึง ความพอใจ ความคิดเห็นร่วม เช่น เอกฉันท์ สมานฉันท์

1.1.3 สะกดผิดเพราะใช้พยัญชนะผิด เช่น

คำสะกดผิด	คำสะกดถูก
ปรากฏ	ปรากฏ
อนุลักษณ์	อนุรักษ์
โอกาส	โอกาส
วิพากย์	วิพากษ์

1.1.4 สะกดผิดเพราะใส่วรรณยุกต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เต็นท์	เต็นท์

แท้กซี่	แท้กซี่
ม้อบ	ม้อบ
เจ็ด	เจ็ด
จ๊กจั่น	จ๊กจั่น
ป๋ม่น้ำมัน	ป๋ม่น้ำมัน

1.1.5 สะกดผิดเพราะใส่ตัวการ์นต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สำอวงค์	สำอวง
ย่อมเยาว์	ย่อมเยา
สาสน์	สาสน
กอปร	กอปร (ประกอบ)
โครงการณ์	โครงการ
เซ็นชื้อ	เซ็นชื่อ

1.2 ใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผนที่มักพบในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่

1.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น

คำภาษาปาก	คำภาษาแบบแผน
แซ่บ	อร่อย
เยอะแยะ	มาก
แป็บเดียว	เดียวเดียว
เซ็ง	เบื่อ, น่าเบื่อ
ชื้อป้อ	ชื่อไม่ทันคน
สอบเอ็นท์	สอบเข้ามหาวิทยาลัย
ติว	เรียนเพิ่ม, เรียนพิเศษ
ห่วยแตก	ไม่ได้เรื่อง
หิวหิว	หิวมาก
น้าวหนาว	หนาวมาก

1.2.2 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน คือการใช้คำตามเสียงภาษาพูด เช่น

คำเสียงภาษาพูด	คำภาษาแบบแผน
ทางนุ้น	ทางโน้น
ยั้งจั้น	อย่างนั้น

ยั้ง	อย่างนี้
ยั้งใจ	อย่างไร
อย่างเนี้ย	อย่างนี้
เขี้ยวแหละ	เขี้ยวหรือ
ฮ๊ะป่าว	หรือเปล่า
ซักรู	สักครู
เก้อ	ก็
นึ่ง	หนึ่ง
เค้า	เขา

1.2.3 ใช้คำสแลง ได้แก่

คำสแลง

ชีว ชิว

จี๊ด

ดีส์ต์

นังกอ

กังกัก

กัก

ก๊ีบเก้

เก๊กซงค์, เก๊กแมน

ขาโจ๋, วัลย์โจ๋

จอบแบน

จิ้น

เจ็ดตัน

ชะนี

ชิง

ชกมก

เนียน

ป๊อด

มั่วนิ่ม

คำภาษาแบบแผน

สบายๆ ง่ายๆ ธรรมดา

รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง

คนที่มีอารมณ์และจินตนาการทางศิลปะ

มักมีความคิดที่แปลกจากคนทั่วไป

กะเทย เพศที่สาม ผู้ชายที่มีจิตใจและ

จริตเป็นหญิง

มีนุงๆ

เพื่อนสนิทต่างเพศซึ่งอาจจะมีความสัมพันธ์

ฉิ้นซู้สาว

น่ารัก เท่

วางท่าทางเป็นผู้ชายแท้ๆ ที่ประพฤติเป็นตุ๊ด

วัลย์รุ่น

หน้าอกเล็กมาก

นักฝัน นักสร้างภาพ

ผู้หญิงที่ส่งเสริมให้ผู้อ่อนหัดประสบการณ์

ประสบความสำเร็จ

คำที่กะเทยใช้เรียกผู้หญิง

หลบฉาก หลบไปอีกทางหนึ่ง

สกปรก ซอมซ่อ

กลมกลืน แนบเนียน

ไม่กล้า ไม่สู้

ฉวยโอกาสปะปนเข้าไปทำให้แยกไม่ออก

เร็ด	สวยหรือดูเด่นเลอเลิศ มักมีลักษณะเกินพอดี
วิน วิน	ชนะหมดทุกฝ่าย ทุกฝ่ายได้ประโยชน์
วินแตก	แสดงอารมณ์โกรธใส่ผู้อื่นอย่างรุนแรงในทันที
เหี้ยก	ชี้เหร่
อินดี	เป็นอิสระ มีความเป็นตัวของตัวเอง
อินเทรนด์	ทำตามกระแสนิยม
งานเข้า	มีเรื่องให้ต้องทำ

1.2.4 ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น

คำภาษาหนังสือพิมพ์	คำภาษาแบบแผน
เป่าคดี	ทำให้คดีจบหรือเรื่องเงียบไป
วิ	วิสามัญฆาตกรรม
ซัลโว	ยิงประตู่
ซุก	ปิดบัง
อ่วมอรรถัย	อาการหนัก
น่วม	ซ้ำ
บึก	บุคคลสำคัญ,ผู้มีอำนาจ
โฉ่	เกิดเรื่องไม่ดี,ไม่งาม
โม่แข็ง	แข่งขันฟุตบอล
เมืองผู้ดี	ประเทศอังกฤษ
เมืองน้ำหอม	ประเทศฝรั่งเศส
เมืองเปียร์	ประเทศเยอรมนี
เมืองซ่าง	จังหวัดสุรินทร์

1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย คำฟุ่มเฟือยคือคำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่ สามารถตัดออกได้เพื่อความสละสลวยของคำ ซึ่งคำฟุ่มเฟือยนี้รวมทั้งคำซ้ำและคำซ้อนด้วย ตัวอย่างคำฟุ่มเฟือย เช่น

คำฟุ่มเฟือย	คำภาษาแบบแผน
ทำการกิน	กิน
มีการช่วยเหลือ	ช่วยเหลือ
แบบว่าดี	ดี
อนาคตข้างหน้า	อนาคต
อดีตแต่หนหลัง	อดีต
จากประสบการณ์ที่ผ่านมา	จากประสบการณ์

จากการวางแผนล่วงหน้า	จากการวางแผน
คนแก่ชรา	คนแก่,คนชรา
มากมายจนเกินนับ	มาก
สบายอก สบายใจ	สบายใจ
รถรา	รถ
ข้าวปลา	ข้าว
เสื่อ สาด	เสื่อ
ครูบาอาจารย์	ครู,อาจารย์
ศิษยานุศิษย์	ศิษย์
ถนนหนทาง	ถนน

1.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น

คำ	คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง	คำลักษณนามที่ถูกต้อง
เทียน	แท่ง	เล่ม
ไข่	ใบ	ฟอง
โทรศัพท์	อัน	เครื่อง
ซีดี	ชิ้น	แผ่น
ดินสอ	ด้าม	แท่ง
ตู้เย็น	เครื่อง	หลัง

1.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้ ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาต่างประเทศ	คำภาษาไทยที่ควรใช้
รถเมล์	รถประจำทาง
มอเตอร์ไซด์	รถจักรยานยนต์
ทอล์กออกเดอะทาวน์	พูดกันทั้งเมือง
อิน	เข้าถึง
เช็คอิน	ลงทะเบียนเข้า
เช็คเอาท์	ลงทะเบียนออก
ซีฟู้ด	อาหารทะเล
ฟาสต์ฟู้ด	อาหารจานด่วน
โหวต(Vote)	ออกเสียง,ลงคะแนน
โพล(Poll)	การสอบถาม
ซัมเมอร์	หน้าร้อน,ฤดูร้อน

คำภาษาต่างประเทศบางคำใช้ทับศัพท์ เช่น เทคนิค(Technic) ฟุตบอล(Football)

คลินิก(Clinic) แบดมินตัน(Badminton) โอลิมปิก(Olimpic) คอมพิวเตอร์(Computer) อีเมลล์(E-mail) เว็บไซต์(Website)อินเทอร์เน็ต(Internet) เป็นต้น

1.6 ใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ตรงความหมายมีหลายลักษณะ เช่น

1.6.1 ไม่ใช่คำที่มีความหมายตรง เช่น

คำ	ความหมายตรง	ความหมายโดยนัย
กิน	รับประทาน	โกง
หिन	แร่ของแข็งชนิดหนึ่ง	ยาก
กัด	การใช้ฟันกัด	การพูดจาถากถาง
ร่ม	เครื่องป้องกันแดดหรือฝน	หนีเรียน

ควรใช้คำที่มีความหมายตรง เขียนประโยค เช่น

คำที่ไม่ควรใช้

เขากินบ้านกินเมือง
ข้อสอบหिनมาก
เขาชอบกัดคน

คำที่ควรใช้

เขาโกงบ้านเมือง
ข้อสอบยากมาก
เขาชอบพูดจาถากถางผู้อื่น

1.6.2 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับบุคคล เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง

เชิญพระ
มอบของแก่อาจารย์
คนยั่วเย้ย

คำที่ถูกต้อง

นิมนต์พระ
มอบของแด่อาจารย์
คนเต็มไปหมด

1.6.3 ใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง

ถนนปลอดโปร่ง
อากาศโล่ง
อากาศสดใส
ท้องฟ้าสดชื่น

คำที่ถูกต้อง

ถนนโล่ง
อากาศปลอดโปร่ง
อากาศสดชื่น
ท้องฟ้าสดใส

1.6.4 ใช้สำนวนเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง เช่น

สำนวนที่ผิด

ตาเป็นตาข่าย
แก้มือเอาหน้ารอด
มีทองเท่าหัวกุ้ง
ง่ายเหมือนกินขนม
หายากเหมือนเข็นครกขึ้นภูเขา

สำนวนที่ถูกต้อง

ตาเป็นสับปะรด
ขายมือเอาหน้ารอด
มีทองเท่าหนวดกุ้ง
ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก
หายากเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร

1.6.5 ใช้คำตรงกันข้ามเปรียบเทียบกันไม่ถูกต้อง เช่น

คำเปรียบเทียบที่ผิด

ดำกับแดง
 เขียวกับขาว
 คนโง่กับคนเก่ง
 คนเก่งกับคนขี้เกียจ
 พลบค่ำกับกลางวัน

คำเปรียบเทียบที่ถูก

ดำกับขาว
 เขียวกับแดง
 คนโง่กับคนซื่อสัตย์
 คนขยันกับคนขี้เกียจ
 พลบค่ำกับเช้ามืด

1.6.6 ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน บางคำมีเสียงใกล้เคียงกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน

จึงควรใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย เช่น

คำที่มีเสียงใกล้เคียง

ป่าทึมทึก
 คนแก่ทึมทึก
 เขารู้สึกขมขื่น

คำที่ถูกต้อง

ป่าทึมทึบ
 คนแก่ทึนทึก
 เขารู้สึกขมขื่น

1.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อควรใช้กับคำที่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อ กับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดีหรือคำสั้นๆ เช่น

คำย่อที่ไม่ควรใช้ เช่น

คำย่อ

ร.ร.
 จยย.
 น.ร.
 น.ศ.
 ท.ท.ท.
 กทม.
 สสส.จชต.
 พ.ร.บ.

คำเต็ม

โรงแรม
 รถจักรยานยนต์
 นักเรียน
 นักศึกษา
 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 กรุงเทพมหานคร
 กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุข
 จังหวัดชายแดนภาคใต้
 พระราชบัญญัติ

1.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยคหรือแต่ละเรื่องควรใช้คำที่อยู่ในระดับ เดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน เช่น

คำต่างระดับ

ดวงอาทิตย์ จันทรา
 พ่อ มารดา
 ลูกชาย ธิดา
 สุภาพบุรุษ ผู้หญิง

คำระดับเดียวกันที่ควรใช้

ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
 พ่อ แม่, บิดา มารดา
 บุตร ธิดา, ลูกชาย ลูกสาว
 สุภาพบุรุษ สุภาพสตรี, ผู้ชาย ผู้หญิง

1.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้งควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอทั้งหมดทั้งเรื่อง เช่น หากใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” หรือใช้ “กระผม” ก็ใช้ “กระผม” ตลอดไปหรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน” อย่างใดอย่างหนึ่งตลอดทั้งเรื่อง อย่าใช้ “ผม” บ้าง “กระผม” บ้างหรือ “ฉัน” บ้าง “ดิฉัน” บ้าง

วิธีแก้ปัญหาคำสรรพนามไม่สม่ำเสมอ คือการใช้สรรพนาม “ข้าพเจ้า” ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่เป็นคำกลางๆและสามารถใช้ได้สม่ำเสมอ

1.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่านตีความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้คำกำกวม เช่น

คำกำกวม	ความหมายไม่แน่ชัด
๓ โมง	ตีความหมายได้ทั้ง ๓ โมงเช้าหรือ ๓ โมงเย็น ควรเขียนให้ชัดเป็น ๙.๐๐น. หรือ ๑๕.๐๐น.
ข้าวเย็น	ข้าวที่เย็นหรือข้าวมื้อเย็น
ชื่อที่ใคร	ตีความได้ทั้งชื่อที่ดินของใคร หรือชื่อของขึ้นนั้น ได้ที่ใคร

1.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ดีหรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดี จึงไม่ควรใช้ ควรใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่บวกแก่ผู้อ่าน เช่น

คำที่มีความหมายไม่ดี	คำที่ควรใช้
คนจน	ผู้มีรายได้น้อย
คนบ้านนอก	คนต่างจังหวัด
ชาวสลัม	ชาวชุมชนแออัด
ผู้ป่วยใกล้ตาย	ผู้ป่วยระยะสุดท้าย
นักศึกษาตกค้าง	นักศึกษาที่ยังเรียนไม่จบ
คนผิวดำ	คนผิวสี
คนแก่	ผู้สูงอายุ
อ่อนหัด	มือใหม่

1.12 ใช้คำผิดเป็นคำถูก คำหลายคำในภาษาไทย เป็นคำที่เขียนผิด แต่มักนิยมนำมาใช้พูดหรือเขียนจนเข้าใจว่าคำนั้นเป็นคำที่ถูกต้อง เช่น

คำผิดที่คิดว่าถูก	คำที่ถูกต้อง
ปิติ	ปีติ
ปีศาจ	ปิศาจ
เคราะห์ดี	โชคดี
โชคร้าย	เคราะห์ร้าย

หมายเหตุ เเคราะห์เป็นคำที่นิยมใช้ในทางไม่ดี เช่นมีเคราะห์ พาดเคราะห์ เคราะห์ร้าย เป็นต้น ส่วนโชคเป็นคำที่นิยมใช้ในทางดี เช่น มีโชค โชคดี เป็นต้น

ข้อบกพร่องในการใช้คำทั้ง ๑๒ ประการนี้ หากพิถีพิถันเลือกใช้ให้ถูกต้อง จะช่วยให้การใช้คำในการเขียนดีขึ้น

2. ข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคที่มักพบอยู่เสมอ ได้แก่

2.1 ใจความของประโยคคววนหรือกำกวม อันเกิดจากการเขียนไม่กระชับ รัดกุม เช่น

ตัวอย่างที่ ๑

ประโยคคววน - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีคือคนมีความกตัญญู

ข้อบกพร่อง - จะเห็นได้ว่าใจความสำคัญของประโยคนี้คือความกตัญญูเป็นเครื่องหมาย

ของคนดี ผู้เขียนเขียนถึง ๒ ประโยค แต่ใจความยังอยู่เท่าเดิม

ประโยคที่ถูกต้อง - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี

ตัวอย่างที่ ๒

ประโยคกำกวม - นิดเป็นคนใช้แดง

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้อธิบายไม่ได้ ๒ ความหมาย

1. นิดเป็นคนรับใช้ของแดง

2. นิดเป็นนายของแดง หรือมีฐานะเหนือกว่าแดงจึงใช้ให้แดงทำงานให้

ดังนั้นต้องเขียน ๒ ประโยคนี้ โดยมีคำบุพบทให้ชัดเจน

ประโยคที่ถูกต้อง 1. นิดเป็นคนใช้ของแดง

หรือ 2. นิดเป็นคนที่ใช้แดง

2.2 เขียนประโยคที่มีข้อความขัดแย้งกัน เช่น

ตัวอย่าง

ประโยคที่มีข้อความขัดแย้ง - วันนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้ามืดมิด

ข้อบกพร่อง - ใจความขัดกันเพราะพระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้า

น่าจะสว่างไสว นอกจากนั้นยังระบุเวลาเป็นวันนี้แทนที่จะเป็นคืนนี้

ประโยคที่ถูกต้อง - คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าสว่างไสว

2.3 เขียนประโยคยาวเกินไป เกิดจากการเขียนประโยคที่มีส่วนขยายออกไปเรื่อยๆ ไม่จบความในประโยคเดียว

ตัวอย่าง

ประโยคยาวเกินไป - ความรักเปรียบเสมือนดาบสองคม อาจนำมาซึ่งความสุข

หรือความทุกข์แก่ผู้สัมผัสกับคำว่ารักอันเป็นคำที่ยากแก่การจำกัดความหมาย

ข้อบกพร่อง - ประโยคที่ยกมานี้ประกอบด้วย 4 ประโยค คือ

1. ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2. คม

2. ความรักอาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์
3. ผู้สัมผัสกับความรัky่อมได้รู้รสชาติของคำว่ารัก
4. ความรักเป็นคำที่ยากแก่การให้คำจำกัดความ

แต่เมื่อนำทั้ง 4 ประโยคมารวมเหลือเพียงประโยคเดียว ทำให้ประโยคที่เขียนยืดยาวไม่กระชับรัดกุม ดังนั้น จึงควรแบ่งประโยคดังกล่าวเหลือเพียง 2 ประโยค

ประโยคที่ถูกต้อง

1. ความรักเปรียบเสมือนดาบ ๒ คม อาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์

และ 2. ผู้สัมผัสกับความรัky่อมรู้รสชาติของคำว่ารัก ซึ่งเป็นคำที่ยากแก่การให้คำจำกัดความ

2.4 เขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป ประโยคห้วนสั้นอาจเกิดความไม่ชัดเจนทำให้ผู้อ่านเข้าใจ

ความหมายไม่ถูกต้อง จึงควรเขียนประโยคให้ได้ใจความครบถ้วนไม่ห้วนสั้น

ตัวอย่าง

ประโยคห้วนสั้น

- รับประทานอาหารดี มีประโยชน์ เกิดผลดีแก่ร่างกาย

ข้อบกพร่อง

- ประโยคดังกล่าวนี้พยายามจะบอกคุณประโยชน์ของ

การรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมีประโยชน์แต่ขาดคำเชื่อมและคำขยายที่ชัดเจนเพราะผู้เขียนรวบรัดเกินไป

ประโยคถูกต้อง

- การรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมีประโยชน์ จะก่อให้เกิดผลดีแก่ร่างกาย

2.5 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ คือขาดคำบุรพบท นำหน้าคำหรือเชื่อมคำหรือขาดคำสันธานประโยค

ให้ได้ใจความสมบูรณ์

ตัวอย่าง

ประโยคไม่สมบูรณ์

- ใจของฉันเป็นเธอ

ข้อบกพร่อง

- ประโยคนี้ขาดคำบุรพบทนำหน้าคำให้ชัดเจน

ประโยคที่ถูกต้อง

- ใจของฉันเป็นของเธอ

ประโยคไม่สมบูรณ์

- เธอหัวเราะ กำลังร้องไห้

ข้อบกพร่อง

- ประโยคนี้ขาดคำสันธานเชื่อมความให้สมบูรณ์

ประโยคที่ถูกต้อง

- เธอหัวเราะทั้งๆที่กำลังร้องไห้

2.6 วางส่วนขยายของประโยคไม่ถูกตำแหน่ง คำหรือใจความที่เป็นส่วนขยายของประโยค

ควรอยู่หลังหรืออยู่ติดกับคำที่ถูกขยาย หากไปอยู่หลังคำอื่นจะกลายเป็นการขยายคำผิดและทำให้ความหมายของประโยคผิดไปด้วย เช่น

ตัวอย่าง

ประโยคที่วางส่วนขยายไม่ถูกต้อง

- ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมชซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทย

สมัยรัชกาลที่๕-๘แตงนวนินายเรื่องสี่แผ่นดิน

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้กลายเป็นการเน้นที่ผู้แต่งคือ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นผู้ให้ความรู้ ไม่ใช่นวนิยายเรื่องสี่แผ่นดิน

ประโยคถูกต้อง - ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช แต่งนวนิยายเรื่องสี่แผ่นดิน ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่ ๕-๘

2.7 วางโครงสร้างประโยคแบบภาษาอังกฤษ คือไม่เรียงลำดับคำในประโยคตามคำที่นำหน้าที ประธาน กริยา และกรรม แต่วางโครงสร้างประโยคตามภาษาอังกฤษ โดยเอากรรมของประโยคมาอยู่หน้า ประธาน เช่น

ตัวอย่าง

ประโยคภาษาอังกฤษ

1. ธนาคารถูกโจรปล้น
2. นักศึกษาชนะการแข่งขันตอบปัญหา
3. ผู้ร้ายอยู่ภายใต้การควบคุมตัวของตำรวจ

ข้อบกพร่อง

- ประโยคที่ 1 นำกรรมไว้ตอนต้นประโยค
- ประโยคที่ 2 ไม่ใช่คำลักษณนามตามหลังคำนอกจำนวนนับ
- ประโยคที่ 3 มาจากคำภาษาอังกฤษ Under และนำกรรมมาไว้หน้าประโยค

ประโยคที่ถูกต้อง

1. โจรปล้นธนาคาร
2. นักศึกษา 3 คน ชนะการแข่งขันตอบปัญหา
3. ตำรวจควบคุมตัวผู้ร้าย

2.8 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้องเกิดจากการไม่เว้นวรรคในส่วนของที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น

ตัวอย่าง

2.8.1 ไม่เว้นวรรคในส่วนของที่ควรเว้น

- การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

ข้อบกพร่อง

- การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือทบทวนความรู้ เป็นวิธีการ ๓ วิธีที่จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น ดังนั้นควรเว้นวรรคให้ถูกต้อง

ประโยคที่ถูกต้อง

- การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ และทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

2.8.2 เว้นวรรคในส่วนของที่ไม่ควรเว้น

- ในสังคมมีทั้ง คนดี และคนไม่ดี

ข้อบกพร่อง

- ประโยคนี้มีใจความเดียวไม่ควรเว้นวรรคเลย

ประโยคที่ถูกต้อง

- ในสังคมมีทั้งคนดีและคนไม่ดี

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไซลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 ปีที่ 3 ไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2514 และ 2516” โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาค คือ ภาคที่ 1 กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย และภาคเรียนที่ 2 กล่าวถึงสาเหตุของ ข้อผิดพลาดต่างๆ ในภาคที่ 1 นั้น กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ ข้อผิดพลาดในการ แต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย และข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ ส่วนใน ภาคที่ 2 กล่าวถึงสาเหตุข้อผิดพลาดต่างๆ เช่น การใช้แนวเทียบผิด การได้รับอิทธิพลจากภาษา บาลีและสันสกฤต และความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ (2523) ได้ทำการวิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2523 โดยศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งระดับต้นและระดับปลาย ปีการศึกษา 2518 – 2520 เรื่อง “สมรรถภาพการใช้ภาษาไทยชั้นต่างๆ” ผลปรากฏว่า ลักษณะความผิดและความ บกพร่องด้านการใช้ภาษา คือ

- ก. การใช้ภาษาผิด ใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสม ไม่สละสลวย ไม่กระชับ
- ข. การใช้คำผิดชนิด กลุ่มคำและสำนวนมีการเปลี่ยนคำบางคำ เพิ่มคำบางคำและตัดคำบางคำคำรวมทั้งการใช้คำราชาศัพท์ผิด
- ค. การใช้ประโยคผิด คือ ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน และประโยค มีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ
- ง. การเขียนสะกดการันต์ผิด
- จ. การใช้อักษรย่อผิด
- ฉ. การเว้นวรรคตอน และการขึ้นย่อหน้าผิด

วารุณี เสวตาลัย (2523Lydfb) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนข่าวลงใน วิทยาสารประจำวัน ปี พ.ศ. 2520” กล่าวคือ อยู่ในลักษณะผิดพลาดทางด้าน ไวยากรณ์ ผิดพลาดทาง ด้านความหมาย และบกพร่องทางด้านการใช้คำ และยังมีลักษณะที่ยังมีปรากฏในจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การเขียนที่กล่าวมา พบว่าข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการ ใช้ภาษาไทยในการเขียนมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งยังเป็นปัญหาที่พบในปัจจุบันพอ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. การใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนผิด
2. การใช้ประโยคผิด
3. การสะกดการันต์ผิด
4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด
5. การใช้อักษรย่อผิด

อิงอร อมาตยกุล (2535) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมศึกษาเขตการศึกษา 1 ผลการวิจัยพบว่า

1. การเขียนเรียงความด้านการเสนอเนื้อหาสาระ ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือ การเสนอ เนื้อหาที่ไม่แปลกใหม่ รองลงมาตามลำดับคือ การเขียนที่ขาดเหตุผลสนับสนุน ความคิดเห็น ข้อคิดสำคัญไม่ปรากฏเด่นชัด การเรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดการเป็น เอกภาพ การเสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์ และการเขียนเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

2. การเขียนเรียงความด้านการใช้ภาษาส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือการใช้คำ ลักษณะที่พบมีทั้งการใช้คำที่เป็นภาษาพูด การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม การใช้คำกำกวม การใช้คำย่อหรืออักษรย่อ และการใช้คำทับศัพท์ รองลงมาคือ การใช้กลุ่มคำ และประโยคไม่กระชับรัดกุม การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง การเขียนสะกดการันต์ผิด การ วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง

3. การเขียนเรียงความด้านรูปแบบการเขียน ส่วนที่บกพร่องมากที่สุดคือ การเขียนย่อหน้าไม่ได้ สัดส่วน และไม่เหมาะสม ส่วนที่บกพร่องน้อยที่สุด คือการเขียนที่ไม่มีส่วนคำนำ และ สรุป

4. การเขียนเรียงความด้านส่วนประกอบการเขียน ส่วนที่บกพร่องมากที่สุด คือ การอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับตัวเรื่อง หรือไม่มีการอ้างอิงใด ๆ เลย รองลงมาคือ การวางวรรคตอน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการศึกษาเอกสารและรวบรวมข้อมูลในการศึกษา ดังนี้

1. สํารวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. รวบรวมแบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) จำนวน 100 ฉบับ จากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Thai for Communication ปีการศึกษา 2557

3. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ แบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) จำนวน 100 ฉบับ โดยใช้วิธีการสุ่มเลือกแบบไม่เจาะจงจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Thai for Communication ปีการศึกษา 2557

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์จะนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในด้านต่างๆ ต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องในการคำ
2. การใช้ที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย
4. การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง
5. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
6. การใช้คำผิดความหมาย
7. การใช้คำย่อ อักษรย่อ
8. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม
9. การเขียนผิดคำ
10. การเขียนตก

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนหนึ่งผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์จากเอกสาร ตำราวิชาการและจากงานวิจัย และส่วนหนึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์เกณฑ์จากข้อมูล คือ แบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication (ภาษาไทย

เพื่อการสื่อสาร) จำนวน 100 ฉบับ และศึกษาเกณฑ์เรื่องข้อบกพร่องและปัญหาในการเขียน ทั้งจากเอกสาร ตำราวิชาการ งานวิจัย และข้อมูล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประมวลเกณฑ์ ดังนี้

ปัญหาการใช้ภาษาในการเขียน (จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2555 : 310)

1. ปัญหาการเขียนคำ

ปัญหาการเขียนไม่ตรงเสียงพูด เมื่อเราอ่านหรือพูด เราอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านตรงตามตัวเขียน แต่ให้ไปตามจังหวะการพูดอันเป็นธรรมชาติ เช่น เขียนว่า “ฉัน” อ่านว่า [ชัน] หรือ มนะว อ่านว่า [มนาว]

นอกจากนี้แล้ว ยังมีคำหลายคำในภาษาไทยที่ออกเสียงผิดไปจากตัวเขียน คำบางคำ ใช้สระเสียงยาว แต่กลับอ่านเป็นเสียงสั้น เช่น ท่าน แห่ง แห่ง บางคำที่ใช้สระสั้นแต่กลับอ่านเป็นเสียงยาว เช่น แก้ว, น้ำ, ไม้ เมื่อเขียนคำ ควรเขียนตามที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้บันทึกไว้ ยกเว้นในกรณีที่เป็นคำเก่าก่อนมีพจนานุกรมหรือเป็นคำเฉพาะ ทั้งนี้เพราะตัวเขียน คือสื่อกลางเพื่อการสื่อสาร เสียงพูดและเสียงอ่านนั้น อาจจะผิดแผกกันไปได้ดังกล่าวมาแล้ว แต่ตัวเขียนควรจะให้ตรงกันไว้

หากทุกคนเขียนตามเสียงอ่าน เสียงพูดกันไปหมด ความสับสนย่อมเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่นถ้าเขียนตามเสียงอ่านว่า “ชั้นอยู่ที่นั่น” ก็ไม่ทราบว่าจะหมายถึง บุรุษที่หนึ่งหรือชั้นวางของถ้าเขียนว่า “ยัยน้อยจะไปมัยนัย” หรือ “ว่ายังงัย” ก็อาจจะสื่อได้ แต่จะให้ความรู้สึกเล่นๆ ไม่จริงจังใช้ในโอกาสเป็นทางการ หรือเป็นแบบแผนไม่ได้เพราะเป็นภาษาพูด และมีการสะกดคำผิด

2. ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการใช้คำที่มักพบมีหลายประการ เช่น

2.1 การสะกดคำผิด คำบางคำ เป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้กันอยู่เสมอๆในชีวิตประจำวัน แต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่สังเกตในการอ่าน และระมัดระวังในการเขียน คำที่มักเขียนผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น

2.1.1 เขียนผิด เพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น บิณฑบาต (/) มักเขียนผิดเป็น บิณฑบาตร (x) คำว่า “บิณฑ” แปลว่า ก้อนข้าว ส่วนคำ “บาต” มาจาก “ปาด” แปลว่า ตก จึงเขียน บิณฑบาต

2.1.2 เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น “สังวาล” (/) มักเขียนผิดเป็น “สังวาลย์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “มาลย์” หรือเขียน “อานิสงส์” (/) มักเขียนผิดเป็น “อานิสงษ์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “พระสงฆ์”

2.1.3 เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด คำบางคำ บางคนออกเสียงไม่ตรงหรือออกเสียงไม่ชัด และติดนิสัย เมื่อเขียนจึงผิดด้วย แต่คำบางคำ คนส่วนมากออกเสียงอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับรูปที่เขียนตามพจนานุกรม จำพวกหลังนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ยากแก่การแก้ไข (อาจจะถือว่า เป็นเพราะพจนานุกรมรักษาหลักการจนไม่เอื้อต่อผู้ใช้ภาษาก็ได้)

ตัวอย่างคำสองพวกนี้ เช่น

หยิบหย่ง (/) -หยิบโฮ่ง (x), เครื่องราง (/) -เครื่องกลาง (x)

นิจศีล (/) -นิจสิน (x), ชันโรง (/) -ชันนะโรง(x)

จักจั่น (/) -จักกระจั่น (x), ซ่าหริ่ม (/) -สลิม (x)

2.1.4 เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด คือ เห็นคำนั้นๆ มาจนเคยชินและเป็นคำที่ใช้

กันผิดเสมอจนจำได้ติดตา อาจจะได้เห็นจากหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น ในบัตรเชิญ ประกาศ โฆษณาแจ้งความ ฯลฯ ควรจะได้ฝึกการพิจารณา อย่าใช้ตามโดยไม่ได้ศึกษาความจริง เช่น

ประณีต (/) –ปราณีต (x), สะดวก (/) –สะดวก (x)

อนุญาต (/) –อนุญาติ (x), รสชาติ (/) –รสชาติ (x)

ศึระะ(/) –ศึระะ (x), เกสร(/) –เกสร (x)

2.1.5 เขียนผิด เพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น ใส่วรรณยุกต์ผิด ใช้พยัญชนะผิด

สะกดการันต์ผิด ฯลฯ เช่น

เข็ด (/) –เข็ด (x), ม้อบ(/) –ม้อบ (x)

วิพากษ์ (x) –วิพากย์ (x), สำออง (/) –สำอองค์ (x)

2.2 ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ที่มักพบในงานเขียน ได้แก่

2.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น แซบ, แซ็ง (ภาษาแบบแผน – อร่อย, น่าเปื้อ)

2.2.2 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน (ใช้คำตามเสียงภาษาพูด) เช่น

ยังสี่, อ๊ะป่าว (ภาษาแบบแผน – อย่างนี้, หรือเปล่า)

2.2.3 ใช้คำสแลง เช่น เดิน, แห้ว (ภาษาแบบแผน – ทันสมัย, หมดหวัง)

2.2.4 ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น ซัลโว – น่วม (ภาษาแบบแผน) – ยิ่งประตุ, ซ้ำ)

2.3 ใช้คำพุ่มเพื่อยและซ้ำซ้อน คำพุ่มเพื่อย คือ คำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่ สามารถตัดออกได้

เพื่อความสละสลวยของคำ ส่วนคำซ้ำ หมายถึง คำที่มีเสียงหรือรูปแบบการเขียนเหมือนกัน และคำซ้อน คือ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเหมือนกัน อาจเป็นคำคล้องจองที่เกิดจากความเคยชินในการพูดหรือเขียน เช่น

คำพุ่มเพื่อย = อนาคตข้างหน้า

คำภาษาแบบแผน = อนาคต

= มีการช่วยเหลือ

คำภาษาแบบแผน = ช่วยเหลือ

= ทำการกิน

คำภาษาแบบแผน = กิน เป็นต้น

2.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น

เทียน 1 แท่ง ลักษณนามที่ถูกต้อง = เล่ม

ดินสอ 1 ด้าม ลักษณนามที่ถูกต้อง = แท่ง

ตู้เย็น 1 เครื่อง ลักษณนามที่ถูกต้อง = หลัง

2.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้ ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น

ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาต่างประเทศ

คำภาษาไทยที่ควรใช้

อิน

เข้าถึง

รถเมล์

รถประจำทาง

ซีฟู้ด

อาหารทะเล

โหวต

ออกเสียง, ลงคะแนน

คำภาษาต่างประเทศบางคำ ใช้ทับศัพท์

เช่น เทคนิค (Technic) ฟุตบอล (Football) คลินิก

(Clinic) คอมพิวเตอร์ (Computer) เป็นต้น

2.6 ใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ตรงความหมาย มีหลายลักษณะ เช่น

2.6.1 ไม่ใช่คำที่มีความหมายตรง เช่น

กิน ความหมายตรง = รับประทาน ความหมายโดยนัย = โกง
ควรใช้คำที่มีความหมายตรง เขียนประโยค เช่น

คำที่ไม่ควรใช้ = เขากินบ้านกินเมือง คำที่ควรใช้ = เขาโกงบ้านโกงเมือง

2.6.2 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับบุคคล เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง = เชิญพระ คำที่ถูกต้อง = นิมนต์พระ

2.6.3 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง = ถนนปลอดโปร่ง คำที่ถูกต้อง = ถนนโล่ง

2.6.4 ใช้สำนวนเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง เช่น

สำนวนที่ผิด = ตาเป็นตาชาย สำนวนที่ถูกต้อง = ตาเป็นสับปะรด

2.6.5 ใช้คำตรงข้าม เปรียบเทียบกันไม่ถูกต้อง เช่น

คำเปรียบเทียบที่ผิด = ดำกับแดง คำเปรียบเทียบที่ถูกต้อง = ดำกับขาว

2.6.6 ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน บางคำมีเสียงใกล้เคียงกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน

จึงควรใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย เช่น

คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน = ป่าทันทึก คำที่ถูกต้อง = ป่าทิมทึบ

2.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อ ควรใช้กับคำที่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อกับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำสั้นๆ เช่น

คำย่อที่ไม่ควรใช้ เช่น = ร.ร. คำเต็ม = โรงเรียน

2.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยค หรือแต่ละเรื่อง ควรใช้คำที่อยู่ในระดับเดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน เช่น

คำต่างระดับ = ชายหนุ่ม,สตรี คำระดับเดียวกันที่ควรใช้ = ชายหนุ่ม,หญิงสาว

2.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้ง ควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอทั้งหมดทั้งเรื่อง เช่น หากใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” ตลอดไป หรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน” อย่างใดอย่างหนึ่ง ตลอดทั้งเรื่อง อย่าใช้ “ผม”บ้าง”กระผม” บ้าง หรือ “ฉัน”บ้าง”ดิฉัน”บ้าง

2.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่านตีความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้น จึงควรหลีกเลี่ยงการใช้คำกำกวม เช่น

คำกำกวม = 3 โมง ความหมายที่ไม่แน่ชัด ตีความหมายได้ทั้ง 3 โมงเช้า หรือ 3 โมงเย็น ควรเขียนให้ชัดเป็น 09.00 น. หรือ 15.00น.

2.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ตี หรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ตี จึงไม่ควรใช้ ควรใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่บวกแก่ผู้อ่าน เช่น

คำที่มีความหมายในทางไม่ดี

คนจน

คนบ้านนอก

คำที่ควรใช้

ผู้มีรายได้น้อย

คนต่างจังหวัด

ชาวสลัม
ผู้ป่วยใกล้ตาย

ชาวชุมชนแออัด
ผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ฯลฯ

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555 : 82) กล่าวว่า ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในการเขียนมี ๒ ประการสำคัญ คือข้อบกพร่องในการใช้คำ และข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ ข้อบกพร่องในการใช้คำที่มักพบในงานเขียนของนักศึกษามีดังนี้

1.1 บกพร่องเพราะสะกดคำผิด คำบางคำเป็นคำที่คุ้นเคยและมักใช้อยู่เสมอๆในชีวิตประจำวัน แต่ยังไม่ปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักศึกษา ไม่จดจำจากการอ่านและขาดความระมัดระวัง ในการเขียนคำที่นักศึกษามักสะกดผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น

1.1.1 สะกดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น

คำสะกดผิด	คำสะกดถูก	แนวเทียบ
โลกาภิวัฒน์	โลกาภิวัตน์	วิวัฒนาการ
สังเกต	สังเกต	หมายเหตุ
อนุญาต	อนุญาต	ญาติพี่น้อง

1.1.2 สะกดผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น

สรรค์ หมายถึง สร้าง เช่น สรรค์สรรค์ สังสรรค์(การรวมกันเพื่อสร้าง)
สรร หมายถึง เลือก เช่น จัดสรร คัดสรร
ฉัน หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ ๑ แทนผู้พูด เช่น ฉันเป็นเพื่อนกับเธอ
ฉัน หมายถึง กิน เช่น พระภิกษุฉันอาหาร
ฉัน หมายถึง เสมอเหมือน เช่น ฉันญาติ ฉันใด ฉันนั้น
ฉันท์ หมายถึง คำประพันธ์ เช่น ฉันท์ลักษณะ
ฉันท์ หมายถึง ความพอใจ ความคิดเห็นร่วม เช่น เอกฉันท์ สมานฉันท์

1.1.3 สะกดผิดเพราะใช้พยัญชนะผิด เช่น

คำสะกดผิด	คำสะกดถูก
ปรากฏ	ปรากฏ
อนุลักษณ์	อนุรักษ์
โอกาส	โอกาส

1.1.4 สะกดผิดเพราะใส่วรรณยุกต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เต็นท์	เต็นท์

แท้กซี่	แท้กซี่
ม้อบ	ม้อบ

1.1.5 สะกดผิดเพราะใส่ตัวการ์นต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สำอองค์	สำออง
ย่อมเยาว์	ย่อมเยา
สาสน์	สาสน์

1.2 ใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผนที่มักพบในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่

1.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น

คำภาษาปาก	คำภาษาแบบแผน
แซบ	อร่อย
เยอะแยะ	มาก
แป็บเดียว	เดียวเดียว
เซ็ง	เบื่อ, น่าเบื่อ
ชื้อปื้อ	ชื่อไม่ทันสมัย
สอบเอ็นท์	สอบเข้ามหาวิทยาลัย
ติว	เรียนเพิ่ม, เรียนพิเศษ

1.2.2 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน คือการใช้คำตามเสียงภาษาพูด เช่น

คำเสียงภาษาพูด	คำภาษาแบบแผน
ทางนุ้น	ทางโน้น
ยั้งั้น	อย่างนั้น
ยั้งี้	อย่างนี้
ยั้งไ	อย่างไร
เค้า	เขา

1.2.3 ใช้คำสแลง ได้แก่

คำสแลง	คำภาษาแบบแผน
ชีว ชิว	สบายๆ ง่าย ๆ ธรรมดา
จีต	รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง
ติสต์	คนที่มีอารมณ์และจินตนาการทางศิลปะ มักมีความคิดที่แปลกจากคนทั่วไป
นังกอ	กะเทย เพศที่สาม ผู้ชายที่มีจิตใจและ จริตเป็นหญิง

ก่งกัก	มีนๆงๆ
กึก	เพื่อนสนิทต่างเพศซึ่งอาจจะมีความสัมพันธ์ ฉันคู่สาว
จิ้น	นักฝัน นักสร้างภาพ
เจ็ดต้น	ผู้หญิงที่ส่งเสริมให้ผู้อ่อนหัดประสบการณ์ ประสบความสำเร็จ
ชะนี	คำที่กะเทยใช้เรียกผู้หญิง
อินดี้	เป็นอิสระ มีความเป็นตัวของตัวเอง
อินเทรนด์	ทำตามกระแสสมัยนิยม
งานเข้า	มีเรื่องให้ต้องทำ

1.2.4 ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น

คำภาษาหนังสือพิมพ์	คำภาษาแบบแผน
เป่าคดี	ทำให้คดีจบหรือเรื่องเงียบไป
บึก	บุคคลสำคัญ,ผู้มีอำนาจ
โฉ	เกิดเรื่องไม่ดี,ไม่งาม
โม้แข่ง	แข่งขันฟุตบอล
เมืองผู้ดี	ประเทศอังกฤษ
เมืองน้ำหอม	ประเทศฝรั่งเศส
เมืองช้าง	จังหวัดสุรินทร์

1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย คำฟุ่มเฟือยคือคำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่ สามารถตัดออกได้เพื่อความ
สละสลวยของคำ ซึ่งคำฟุ่มเฟือยนี้รวมทั้งคำซ้ำและคำซ้อนด้วย ตัวอย่างคำฟุ่มเฟือย เช่น

คำฟุ่มเฟือย	คำภาษาแบบแผน
ทำการกิน	กิน
มีการช่วยเหลือ	ช่วยเหลือ
แบบว่าดี	ดี
อนาคตข้างหน้า	อนาคต
อดีตแต่หนหลัง	อดีต
ครูบาอาจารย์	ครู,อาจารย์
ศิษยานุศิษย์	ศิษย์
ถนนหนทาง	ถนน

1.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น

คำ	คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง	คำลักษณนามที่ถูกต้อง
เทียน	แท่ง	เล่ม

ไข่	ใบ	ฟอง
ตู้เย็น	เครื่อง	หลัง

1.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้ ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาต่างประเทศ	คำภาษาไทยที่ควรใช้
รถเมล์	รถประจำทาง
มอเตอร์ไซค์	รถจักรยานยนต์
ทอล์กออฟเดอะทาวน์	พูดกันทั้งเมือง
อิน	เข้าถึง
ซัมเมอร์	หน้าร้อน, ฤดูร้อน

คำภาษาต่างประเทศบางคำใช้ทับศัพท์ เช่น เทคนิค(Technic) ฟุตบอล (Football) คลินิก(Clinic) แบดมินตัน(Badminton) โอลิมปิก(Olimpic) คอมพิวเตอร์(Computer) อีเมลล์(E-mail) เว็บไซต์(Website)อินเทอร์เน็ต(Internet) เป็นต้น

1.6 ใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ตรงความหมายมีหลายลักษณะ เช่น

1.6.1 ไม่ใช่คำที่มีความหมายตรง เช่น

คำ	ความหมายตรง	ความหมายโดยนัย
กัด	การใช้ฟันกัด	การพูดจาถากถาง
ร่ม	เครื่องป้องกันแดดหรือฝน	หนีเรียน

ควรใช้คำที่มีความหมายตรง เขียนประโยค เช่น

คำที่ไม่ควรใช้	คำที่ควรใช้
เขากินบ้านกินเมือง	เขาโกงบ้านเมือง

1.6.2 ใช้คำที่ไม่ถูกต้องกับบุคคล เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง	คำที่ถูกต้อง
เชิญพระ	นิมนต์พระ
มอบของแก่อาจารย์	มอบของแด่อาจารย์
คนชั่วเขี้ย	คนเต็มไปหมด

1.6.3 ใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพธรรมชาติหรือสิ่งของ เช่น

คำที่ไม่ถูกต้อง	คำที่ถูกต้อง
ถนนปลอดโปร่ง	ถนนโล่ง
ท้องฟ้าสดชื่น	ท้องฟ้าสดใส

1.6.4 ใช้สำนวนเปรียบเทียบไม่ถูกต้อง เช่น

สำนวนที่ผิด	สำนวนที่ถูกต้อง
ตาเป็นตาข่าย	ตาเป็นสับประรด

แก้ผ้าเอาหน้ารอด

ชายผ้าเอาหน้ารอด

มีทองเท่าหัวกุ้ง

มีทองเท่าหนดกุ้ง

1.6.5 ใช้คำตรงกันข้ามเปรียบเทียบกันไม่ถูกต้อง เช่น

คำเปรียบเทียบที่ผิด

คำเปรียบเทียบที่ถูกต้อง

ดำกับแดง

ดำกับขาว

เขียวกับขาว

เขียวกับแดง

คนโกงกับคนเก่ง

คนโกงกับคนซื่อสัตย์

1.6.6 ใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน บางคำมีเสียงใกล้เคียงกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน

จึงควรใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย เช่น

คำที่มีเสียงใกล้เคียง

คำที่ถูกต้อง

ป่าทึนทึก

ป่าทึมทึบ

คนแก่ทึมทึก

คนแก่ทึนทึก

เขารู้สึกขมขื่น

เขารู้สึกขมขื่น

1.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อควรใช้กับคำที่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อ

กับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดีหรือคำสั้นๆ เช่น

คำย่อที่ไม่ควรใช้ เช่น

คำย่อ

คำเต็ม

ร.ร.

โรงแรม

จยย.

รถจักรยานยนต์

สสส. จชต.

กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุข

จังหวัดชายแดนภาคใต้

พ.ร.บ.

พระราชบัญญัติ

1.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยคหรือแต่ละเรื่องควรใช้คำที่อยู่ในระดับ

เดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน เช่น

คำต่างระดับ

คำระดับเดียวกันที่ควรใช้

ดวงอาทิตย์ จันทร์

ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

พ่อ มารดา

พ่อ แม่, บิดา มารดา

1.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้งควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอตลอดทั้งเรื่อง เช่น หากใช้สรรพนามบุรุษที่ ๑ ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” หรือใช้ “กระผม” ก็ใช้ “กระผม” ตลอดไปหรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน” อย่างใดอย่างหนึ่งตลอดทั้งเรื่อง อย่าใช้ “ผม” บ้าง “กระผม” บ้าง หรือ “ฉัน” บ้าง “ดิฉัน” บ้าง

วิธีแก้ปัญหาการใช้สรรพนามไม่สม่ำเสมอ คือการใช้สรรพนาม “ข้าพเจ้า” ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่เป็นคำกลางๆ และสามารถใช้ได้สม่ำเสมอ

1.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่านตีความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้คำกำกวม เช่น

คำกำกวม	ความหมายไม่แน่ชัด
๓ โมง	ตีความหมายได้ทั้ง ๓ โมงเช้าหรือ ๓ โมงเย็น ควรเขียนให้ชัดเป็น ๙.๐๐น. หรือ ๑๕.๐๐น.
ข้าวเย็น	ข้าวที่เย็นหรือข้าวมื้อเย็น

1.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ดีหรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดี จึงไม่ควรใช้ ควรใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่บวกแก่ผู้อ่าน เช่น

คำที่มีความหมายไม่ดี	คำที่ควรใช้
คนจน	ผู้มีรายได้น้อย
คนบ้านนอก	คนต่างจังหวัด
ชาวสลัม	ชาวชุมชนแออัด

1.12 ใช้คำผิดเป็นคำถูก คำหลายคำในภาษาไทย เป็นคำที่เขียนผิด แต่มักนิยมนำมาใช้พูดหรือเขียนจนเข้าใจว่าคำนั้นเป็นคำที่ถูกต้อง เช่น

คำผิดที่คิดว่าถูก	คำที่ถูกต้อง
ปิติ	ปิติ
ปีศาจ	ปีศาจ

ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน (ดวงใจ ไทยอุบล, 2552 : 3)

1. การใช้ภาษาผิดและการใช้ภาษาบกพร่องในการเขียน

ภาษาเขียน หมายถึง การสื่อความหมายด้วยลายลักษณ์อักษรส่วนใหญ่ผู้ใช้ไม่คำนึงถึงหลักการใช้ที่ถูกต้อง ใช้ไม่เหมาะสม ซึ่งเกิดจากการจำมาผิดๆ คือ

1.1 การเขียนตัวสะกดการันต์ผิด

สังเกต	เขียนเป็น	สังเกตุ
อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาติ
ประสบการณ์	เขียนเป็น	ประสบการณื

1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่

ด้วย	เขียนเป็น	ด้วย
ให้	เขียนเป็น	ไห้
สว่าง	เขียนเป็น	สวาง

1.4 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

คะ	เขียนเป็น	ค๊ะ
ล่ะ	เขียนเป็น	หล่ะ
นะคะ	เขียนเป็น	นะค๊ะ

2. การใช้ภาษาไทยไม่เหมาะสม

2.1 ใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับ

ภาษามีหลายระดับ เช่นระดับมาตรฐาน ระดับชาวบ้านและภาษาถิ่น คำในภาษาไทยมีระดับของคำที่ใช้สื่อสารกับบุคคลระดับต่างๆ แตกต่างกันไปค่อนข้างละเอียด จึงควรเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามกาลเทศะฐานะ และสังคม

<u>ภาษาปาก</u>	<u>ภาษากึ่งแบบแผน</u>	<u>ภาษาแบบแผน</u>
หมอนั่น	นายคนนั้น	ชายคนนั้น
ผัว	สามี	สามี
โรงหนัง (วิก)	โรงภาพยนตร์	โรงภาพยนตร์
ถองเหล้า	กินเหล้า	ดื่มสุรา

2.2 การใช้คำกับกลุ่มคำไม่เหมาะสม

ในการเขียนภาษาไทย ควรใช้ภาษาให้ถูกต้องตามความหมายและไม่ละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ เพราะจะทำให้ความหมายไม่ชัดเจนหรือมีความหมายกำกวม การละคำไว้จะทำให้หน้าที่ของคำเปลี่ยนไป ทำให้คำมาซ้อนกัน เมื่อหน้าที่ของคำเปลี่ยนไปทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปด้วย หากปรากฏอยู่ในภาษาเขียน จะทำให้เห็นความบกพร่องได้ชัดเจน “เขาเป็นคนใช้ฉันเอง” ประโยคนี้ละคำว่า ที่ และ รับ ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจว่า เขาเป็นคนรับใช้ของฉัน หรือ เขาเป็นคนที่ใช้ฉันให้ไปทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

การใช้คำและกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียนนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 6 ประเภท คือ

1. การเรียงคำขยายไม่ถูกที่

ประโยคเดิม ผู้ใจบุญให้ทุนช่วยเหลือนักเรียนมัธยมศึกษามหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ยากจน
ข้อบกพร่อง “ที่ยากจน” อยู่ติดคำว่า มหาวิทยาลัย ทำให้ความหมายเป็นมหาวิทยาลัยยากจน

ประโยคใหม่ ผู้ใจบุญให้ทุนช่วยเหลือนักเรียนมัธยมศึกษาที่ยากจนในมหาวิทยาลัยต่างๆ

2. การใช้คำผิดความหมาย

ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรเกิดสับสน

ควรใช้ ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรติดขัด

เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสืบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

ควรใช้ เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสอบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

3. การเรียงประโยคต้องวางประธานหรือกรรมให้ถูกที่ เพราะการเรียงคำใน

ประโยคมีความสำคัญมาก หากเรียงตำแหน่งผิดจะทำให้ความหมายผิด

คนชนรถยนต์ ควรใช้ รถยนต์ชนคน

4. การใช้ภาษาผิดระดับ

4.1 การใช้ภาษาไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับบุคคล

และแสดงถึงความไม่สุภาพ

อาจารย์แกลดู ควรใช้ อาจารย์ท่านดู

4.2 ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ซึ่งมักจะพบบ่อย

กานดาไม่ไปเที่ยวกับพวกเรา เค้าคงอยากกลับบ้าน

ควรใช้ กานดาไม่ไปเที่ยวกับพวกเรา เธอคงอยากกลับบ้าน

4.3 การใช้ภาษากำกวม คำๆ เดียวกัน ถ้ามีหลายความหมายจำเป็นจะต้องเขียนให้

ชัดเจนว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร

ประโยคเดิม	จะทำอะไรก็ทำเสีย
ข้อบกพร่อง	คำว่า เสีย มีความหมายหลายอย่าง
ประโยคใหม่	จะทำอะไรก็ทำเสีย เวลาไม่ค่อยทำ หรือ จะทำอะไรก็ทำเสียหายหมด

4.4 การใช้ภาษาไม่สละสลวย การใช้ภาษาต้องคำนึงถึงความสละสลวย ชัดเจน
เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็กๆ ต่างก็เล่นกันบ้าง
ควรใช้ เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็กๆ ต่างก็เล่นกันบ้าง คุณกันบ้าง
จะทำให้เข้าใจประโยคชัดเจนขึ้น

2.3 ใช้คำที่ไม่จำเป็นฟุ่มเฟือย

โดยเฉพาะการเขียนประโยคแต่ละประโยค อาจตัดคำบางคำทิ้ง เพื่อจะทำให้ประโยคนั้น
กะทัดรัดชัดเจนขึ้นโดยมีความหมายเหมือนเดิม

ผู้ร้ายทำการปล้นธนาคาร
ควรใช้ ผู้ร้ายปล้นธนาคาร
เขาประสบความสำเร็จในเรื่องเรียนอย่างมาก
ควรใช้ เขาผิดหวังเรื่องเรียนมาก
นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา
ควรใช้ นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา
เขาเป็นคนมีใจกล้าหาญ
ควรใช้ เขาเป็นคนกล้าหาญ

2.4 ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับสำนวนคำในภาษา

ภาษาไทยมีสำนวนใช้ในการเปรียบเทียบโดยนัย ทำให้รู้ความหมายที่แน่นอนได้ยากต้องอาศัย
การตีความ หรือถ้าไม่มีข้อความบังความได้ชัดเจนต้องอาศัยความช่างหน้าหรือช่างหลังคำนั้นประกอบ

รัตยาเป็นคนมือแข็ง
มือแข็ง มีความหมายโดยตรง คือ มือไม่อ่อนนุ่ม
มือแข็งมีความหมายโดยนัย คือ เป็นคนมีความสามารถ
หรือเป็นคนกระด้างไม่อ่อนน้อม
ถ้าจะเขียนประโยคนี้นี้ให้ชัดเจน ควรอาศัยบริบทประกอบ
รัตยาเมื่อแข็งทำอะไรสำเร็จไปหมด
รัตยาเมื่อเธอแข็งจึงสงสัยว่าเธอคงทำงานหนัก
รัตยาเป็นคนไม่ยอมใครง่ายๆ

นอกจากการใช้ภาษาผิดพลาดและบกพร่องตามที่กล่าวมาแล้ว ลายมือของนักเรียนนิสิตนักศึกษา
ในปัจจุบันนั้นอ่านได้ยาก ปกติตัวพยัญชนะไทยจะมีส่วนหัว ส่วนหาง และส่วนหาง แต่พยัญชนะไทยที่เขียนกัน
ในขณะนี้ไม่มีหัว ไม่มีหาง บางครั้งลำตัวของพยัญชนะยังเล็กลีบ

จากการศึกษาเอกสารตำราวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลเรื่องปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย และวิเคราะห์เกณฑ์จากข้อมูล คือ แบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยสรุปเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณา ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ
 - 1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด
 - 1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่
 - 1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง
 - 1.4 การใส่ตัวการันต์ผิด
2. การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน
 - 2.1 ใช้คำภาษาปาก
 - 2.2 ใช้คำสแลง
 - 2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ
 - 2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย
4. การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง
5. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
6. การใช้คำไม่ตรงความหมาย
7. การใช้คำย่อ อักษรย่อ
8. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม
9. การเขียนฉีกคำ
10. การเขียนตก

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. รวบรวมแบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) จำนวน 100 ฉบับ จากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Thai for Communication ปีการศึกษา 2557

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. สร้างเกณฑ์จากการศึกษาเอกสารตำราวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลเรื่องปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณา

4. พิจารณาข้อบกพร่องในการเขียนจากแบบฝึกหัดวิชา Thai for Communication และวิเคราะห์ตามเกณฑ์การพิจารณา

6. สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

7. นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) และเสนอข้อมูลสถิติ
ค่าร้อยละในรูปแบบตาราง

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
และเกณฑ์การพิจารณา ทั้งนี้ได้นำเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ
 - 1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด
 - 1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่
 - 1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

- 1.4 การใส่ตัวการันต์ผิด
2. การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน
 - 2.1 ใช้คำภาษาปาก
 - 2.2 ใช้คำสแลง
 - 2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ
 - 2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย
4. การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง
5. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
6. การใช้คำไม่ตรงความหมาย
7. การใช้คำย่อ อักษรย่อ
8. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม
9. การเขียนฉีกคำ
10. การเขียนตก

ส่วนที่ 1 ข้อบกพร่องในการใช้คำ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด
- 1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่
- 1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง
- 1.4 การใส่ตัวการันต์ผิด

1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่สะกดผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด จำนวน 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.46 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด เป็นการสะกดคำโดยการใช้พยัญชนะสะกดไม่ถูกต้อง ทั้งพยัญชนะต้น และพยัญชนะสะกด รวมถึงการใช้สระในการสะกดไม่ถูกต้อง เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ครูฝึกได้อธิบายขั้นตอนในการดำน้ำ แล้วก็ให้นักเรียนขึ้นเรือออกไปในแนวปะการัง แล้วปล่อยให้ให้นักเรียนลงน้ำไปดำดูปะการังจนเย็น”

จากตัวอย่าง คำว่า ปะการัง เป็นการสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้อง คือ “ปะการัง” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 683)

ตัวอย่างที่ 2

“เมื่อถึงตอนเย็นก็เริ่มช่วยกันทำกับข้าวเพื่อจะรับประทานในมือเย็น วันนั้นทำกระทะเผาหมูสับ ไข่เจียว แกรมยังมีเมนูอย่างอีกมากมาย เช่น หมู กุ้ง ปลาหมึก หอย ลูกชิ้น แล้วก็ได้กินกันอย่างอร่อย”
จากตัวอย่าง คำว่า กระทะ เป็นการสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง
คำที่ถูกต้อง คือ กระทะ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 96)

ตัวอย่างที่ 3

“ในแต่ละปีนักดนตรีแต่ละรุ่นล้วนแต่สร้างผลงานและความประทับใจไว้มากมายและทุกครั้งที่ม
งานสำคัญๆ ในมหาวิทยาลัยจะต้องมีการแสดงดนตรีของชมรมดนตรีเพื่อสร้างความ**บรรเทิง**ให้แก่ผู้ที่อยู่ในงาน
และงานที่ชมรมดนตรีจะต้องทำการแสดงคืองานประกวดดาวเดือน”

จากตัวอย่าง คำว่า บรรเทิง เป็นการสะกดคำผิดเพราะใช้สระผิด

คำที่ถูกต้อง คือ บันเทิง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 617)

1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 14.47 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ คือ การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ผมสรุปสาระสำคัญ เรื่อง ซูเปอร์สตาร์อาเซียน ได้ดังนี้ ซูเปอร์สตาร์อาเซียนพยายามที่จะทำ
ความรู้จักกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อที่จะได้ไปแสดงยังประเทศต่างๆ”

จากตัวอย่าง คำว่า เพื่อนบ้าน วางรูปวรรณยุกต์โทเหนือสระ อา ซึ่งไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง
ต้องวางรูปวรรณยุกต์โทเหนือ บ ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว คำที่ถูกต้อง คือ เพื่อนบ้าน

ตัวอย่างที่ 2

“ความหมายของการสื่อสาร หมายถึงกระบวนการของการถ่ายทอดข่าวสาร”

จากตัวอย่าง คำว่า ถ่ายทอด วางรูปวรรณยุกต์เอกเหนือสระ อา ซึ่งไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง
ต้องวางรูปวรรณยุกต์เอกเหนือ ถ ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว คำที่ถูกต้อง คือ ถ่ายทอด

ตัวอย่างที่ 3

“เพราะว่าในตอนเด็กๆ ของหลวงปู่เสม่นั้นเป็นคนน่าเชื่อถือในหมู่เด็กๆ ด่วยกันไม่ว่าจะเป็นเด็ก
ที่มีอายุมากกว่าหลวงปู่เสมก็ตาม”

จากตัวอย่าง คำว่า ด่วย วางรูปวรรณยุกต์โทเหนือสระ อัว ลดรูป (ว) ซึ่งไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง
ต้องวางรูปวรรณยุกต์โทเหนือ ด ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว คำที่ถูกต้อง คือ ด่วย

1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง จำนวน 75 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 13.91 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เป็นการเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เคยผ่านการทำงานอย่างหนักและพร้อมที่จะทำงานอย่างเต็มที่ มีความรับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์ อดทน และสามารถร่วมงานกับผู้อื่นได้ดี มีความคล่องแคล่วในการพูดสนทนาติดต่อสื่อสาร”

จากตัวอย่าง คำว่า คล่องแคล่ว เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน คำว่า คล่อง เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์โท และเป็นวรรณยุกต์เสียงตรี ซึ่งไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้อง คือ “คล่อง” เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และเป็นวรรณยุกต์เสียงโท

ตัวอย่างที่ 2

“เมื่อถึงจุดหมายทุกคนต่างดีใจและเมื่อยล้าในการเดินทางก็ออกมายืดเส้นยืดสายบรรยากาศในเวลานั้นอากาศดีมากเพราะเวลานั้นประมาณเช้ามีด”

คำว่า เมื่อยล้า เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน คำว่า เมื่อย เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์โท และเป็นวรรณยุกต์เสียงตรี ซึ่งไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้อง คือ “เมื่อย” เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และเป็นวรรณยุกต์เสียงโท

ตัวอย่างที่ 3

“กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้มีโอกาสรับใช้ท่านในตำแหน่งดังกล่าว โดยพร้อมที่จะร่วมงานและเป็นส่วนหนึ่งของบริษัท”

จากตัวอย่าง คำว่า ตำแหน่ง เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน คำว่า ตำแหน่ง เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และเป็นวรรณยุกต์เสียงเอก ซึ่งไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้อง คือ “ตำแหน่ง” เขียนด้วยรูปวรรณยุกต์เอก และเป็นวรรณยุกต์เสียงเอก

1.4 การใส่ตัวการ์นต์ผิด

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใส่ตัวการ์นต์ผิด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.96 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใส่ตัวการ์นต์ผิด เป็นการเขียนตัวการ์นต์ไม่ถูกต้องตามหลัก หรือคำนั้นมีตัวการ์นต์แต่ไม่ใส่ตัวการ์นต์ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เวลาเรามองภาพวาดหรืองานศิลปะทำให้เราเกิดอารมณ์ สนุกและบางภาพก็มีความหมายอะไรบางอย่างซ่อนอยู่”

จากตัวอย่าง คำว่า อารมณ์ เขียนตัวการ์นต์ไม่ถูกต้องเพราะไม่ใส่ตัวการ์นต์ คำที่ถูกต้องคือ “อารมณ์” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1,367)

ตัวอย่างที่ 2

“กระผมได้อ่านข้อความการรับสมัครตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายสื่อสารองค์กรจากสื่ออินเทอร์เน็ต www.workpointpublishing.co.thเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2560”

จากตัวอย่าง คำว่า องค์กร เขียนตัวการันต์ไม่ถูกต้องเพราะใส่ตัวการันต์ผิดตำแหน่ง ค์ ต้องอยู่หลัง คำว่า อง(ค์) จึงจะถูกต้อง คำที่ถูกต้องคือ “องค์กร” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1,321)

ตัวอย่างที่ 3

“พอท่านชายเล็กเกิดมาก็ไม่มีใครตั้งชื่อให้ ไม่มีหลักฐานแจ้งว่าเป็นหม่อม แม่ได้คิดว่าถ้าท่านชายเล็ก ไม่เกิดมาเสด็จพ่อก็คงยังไม่สิ้นพระชนม์”

จากตัวอย่าง คำว่า สิ้นพระชนม์ เขียนตัวการันต์ไม่ถูกต้องเพราะใส่ตัวการันต์ผิด ต้องใส่ ้ม หลังคำว่า ชน(ม์) จึงจะถูกต้อง คำที่ถูกต้องคือ “สิ้นพระชนม์” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1,195)

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 ใช้คำภาษาปาก
- 2.2 ใช้คำสแลง
- 2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ
- 2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย

2.1 ใช้คำภาษาปาก

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้ภาษาปาก จำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.53 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

ภาษาปาก หมายถึง ภาษาที่ใช้สื่อสารกับคนสนิทหรือคนใกล้ชิด เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เมื่อถึงเวลาตีหกพอสมควร เวลาประมาณตี1-ตี2 ก็ได้เข้าบ้านพักอาบน้ำและพักผ่อน”

จากตัวอย่าง คำว่า ตี1-ตี2 เป็นภาษาปาก ควรใช้ เวลา 01.00 น. – 02.00 น.

ตัวอย่างที่ 2

“และออกเดินทางไปบางแสนกันตั้งแต่เช้า พอออกเดินทางไปได้ซึกพัก น้องชายของผมนักก็อยากเข้าห้องน้ำก็เลยจอดที่ปั้มน้ำมันข้างหน้า”

จากตัวอย่าง คำว่า ซึกพัก เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า สักครู่

คำว่า เลย เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า จึง

ตัวอย่างที่ 3

“บรรยากาศในวันแข่งรู้สึกตื่นเต้นมากๆ เพราะจำนวนนักเรียนที่ยืนรอบสนามเยอะ แข่งขันได้ที่ 3 ได้เหรียญทองแดง สิ้นสุดการแข่งขันในช่วงเย็นของวันที่ 1 มีนาคม 2552”

จากตัวอย่าง คำว่า เยอะ เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า จำนวนมาก

คำว่า ได้ที่ 3 เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า ได้ลำดับที่ 3

2.2 ใช้คำสแลง

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้คำสแลง จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

คำสแลง หมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1,140)

ตัวอย่างที่ 1

“เมื่อทุกอย่างลงตัวก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อลงไปริมชายหาดนั่งซิวๆ ตั้งวงดื่มเหล้าเล่นกีตาร์ร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน”

จากตัวอย่าง คำว่า ซิว เป็นคำสแลง หมายถึง ง่ายๆ สบายๆ ควรใช้ ง่ายๆ สบายๆ

ตัวอย่างที่ 2

“พวกเราก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน กระโดดน้ำเล่นกันอย่างมัน สนุกมากๆเลย พอพวกเราเล่นน้ำกันไปจนถึงเวลา 4 โมงเย็น”

จากตัวอย่าง คำว่า มัน เป็นคำสแลง หมายถึง สนุกมาก ควรใช้ สนุกมาก

2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้ภาษาผิดระดับ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

ภาษามีหลายระดับ ได้แก่ ภาษามาตรฐาน ภาษากึ่งแบบแผน ภาษาแบบแผน ภาษาปาก ภาษาถิ่น การใช้ภาษาผิดระดับ หมายถึง การใช้ภาษาต่างระดับกันใบบริบทข้อความเดียวกัน เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ผมและเพื่อนๆ คิดว่าจะไปเที่ยวทะเลที่ใดที่หนึ่ง เพื่อนก็เสนอมาว่าจะไปที่ทะเลสวนสนจ.ประจวบ ทุกคนก็ตกลงกันว่าจะไปที่นี่ ผมก็หายานพาหนะที่จะไปถึงง่าย ไม่หลายต่อ”

จากตัวอย่าง ข้อความในบริบทนี้ ใช้ภาษาระดับปาก ดังนั้นการใช้ คำว่า ยานพาหนะ ซึ่งเป็นภาษาแบบแผนนั้นไม่เหมาะสม ควรคำว่า รถ

2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบคำที่ใช้สำนวนผิดความหมาย จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้สำนวนผิดความหมาย คือ การใช้สำนวนไม่ถูกต้องตามความหมาย หรือสำนวนที่ผิดเพี้ยนจากสำนวนปกติ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“พอจัดงานศพเสร็จแล้ว บรรดาญาติของพ่อแม่ก็เริ่มทะเลาะกันเรื่องทรัพย์สินมรดก สุดท้ายก็เข้าโรงเรียน สุดท้ายก็ต้องแบ่งทรัพย์สินมรดกไปในบรรดาญาติ”

จากตัวอย่าง เมื่อพิจารณาคำว่า เข้าโรงเรียน จากบริบทข้อความน่าจะหมายถึงสำนวนขึ้นโรงเรียน

สำนวน ขึ้นโรงเรียน หมายถึง มีคดีฟ้องร้องกันในศาล

ส่วนที่ 3 การใช้คำฟุ่มเฟือย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำที่ฟุ่มเฟือย จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง การตัดคำบางคำทิ้งเพื่อให้ประโยคกระชับและมีความชัดเจนมากขึ้น โดยที่ความหมายยังคงเดิม

ตัวอย่างที่ 1

“วันที่ 1 มีนาคม 2552 วันแข่งขันกีฬาประจำปีของโรงเรียนบางบัวทอง ซึ่งแข่งขันวิ่งในช่วงเช้า แข่งขันวิ่ง 400 เมตร มีคู่แข่งทั้งหมด 9 คน ความรู้สึกที่เห็นคู่แข่งรู้สึกเกรงๆ ตื่นเต้น”

จากตัวอย่าง “ความรู้สึกที่เห็นคู่แข่งรู้สึกเกรงๆ” พบว่าคำว่า ความรู้สึก และ รู้สึก ซ้ำกันอยู่ เมื่อพิจารณาแล้วควรตัดคำว่า “ความรู้สึก” ออกและเปลี่ยนเป็น “เมื่อเห็นคู่แข่งรู้สึกเกรงๆ”

ตัวอย่างที่ 2

“เมื่อวันแข่งขันมาถึงผมก็ได้ลงแข่งเป็นตัวจริงแล้วผมก็ทำประตูได้ตามที่คาดหวัง เพื่อนร่วมทีมต่างก็พากันวิ่งมาแสดงความยินดีกับผมและได้ยินเสียงปรบมือจากคนดู ความรู้สึกของผมตอนนั้นแบบว่ามีความสุขมาก หุ่เมที่เป็นที่สุด”

จากตัวอย่าง “ความรู้สึกของผมตอนนั้นแบบว่า มีความสุขมาก” พบคำว่า “แบบว่า” ซึ่งสามารถตัดทิ้งได้และความในประโยคจะไม่เสียไป ดังตัวอย่าง “ความรู้สึกของผมตอนนั้น มีความสุขมาก”

ตัวอย่างที่ 3

“สาระสำคัญจากเรื่อง ซุปเปอร์สตาร์อาเซียน มีดังนี้ ทำให้รู้จักนักแสดงแถวประเทศบ้านเรา ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็คล้าย เหมือนประเทศเรา”

จากตัวอย่าง “ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็คล้าย เหมือนประเทศเรา” พบคำว่า “คล้าย” และ “เหมือน” ซึ่งเลือกใช้คำใดคำหนึ่งความในประโยคจะไม่เสียไป ดังตัวอย่าง “ทำให้รู้ว่ากระแสนิยมต่างๆ ก็เหมือนประเทศเรา”

ส่วนที่ 4 การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง คือ การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เขาชนไก่เป็นสถานที่ที่นักศึกษาวิชาทหารทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี ในเรื่องความโหด กระทบก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องเผชิญกับความโหดในครั้งนี้”

จากตัวอย่าง “นักศึกษาวิชาทหาร” ใช้ลักษณนาม “นาย” ที่ถูกต้องต้องว่า “คน”

ส่วนที่ 5 การใช้คำภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำภาษาต่างประเทศ จำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.23 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้คำภาษาต่างประเทศปะปนในงานเขียน ซึ่งคำภาษาต่างประเทศนั้นมีคำไทยใช้ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ขณะที่เรานั่งเรือไป เราก็ก่ายรูปเล่นกันไปตลอด จนเราถึงเกาะล้าน เราลงเรือและเช่ามอเตอร์ไซด์ ขับรถเล่นกันรอบเกาะบนเกาะล้าน มีหลายหาดมาก เราสองคนและถ่ายรูปเล่นกันทุกหาดจนมาถึงหาดเทียน เราตกลงว่าเราจะเล่นน้ำกัน”

จากตัวอย่าง คำว่า “มอเตอร์ไซด์” มาจากคำภาษาอังกฤษ “Motorcycle” ซึ่งมีศัพท์บัญญัติภาษาไทยใช้ คำว่า “รถจักรยานยนต์” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 922) ดังนั้น ควรใช้คำว่า รถจักรยานยนต์ แทนคำว่า มอเตอร์ไซด์”

ตัวอย่างที่ 2

“เมื่อจัดสัมภาระเสร็จ กระทบก็มาเคลียร์งานวิชาแคลคูลัส ช่วงนั้นอาจารย์ได้สั่งการบ้านเยอะพอสมควรจากนั้นทำงานวิชาวัสดุวิศวกรรม และงานอื่นๆ อีกมากมาย”

จากตัวอย่าง คำว่า “เคลียร์” มาจากคำภาษาอังกฤษ “clear” ซึ่งมีความหมายว่า ทำให้หมด, สะอาด ดังนั้น ควรใช้คำว่า ทำให้หมด, สะอาด แทนคำว่า เคลียร์

ตัวอย่าง 3

“การเตรียมตัวในการแข่งขันผมเช็คอุปกรณ์การเล่นเช่นรองเท้าอินไลน์สเก็ตต์ว่ามีการเสียหายอะไรบ้างหรือเปล่า และเมื่อเตรียมรองเท้าเสร็จก็เริ่มเตรียมตัวเองให้พร้อมกินข้าวพักผ่อน 30 นาที”

จากตัวอย่าง คำว่า “เช็ค” มาจากคำภาษาอังกฤษ “check” ซึ่งมีความหมายว่า ตรวจสอบ ดังนั้น ควรใช้คำว่า ตรวจสอบ แทนคำว่า เช็ค

ส่วนที่ 6 การใช้คำไม่ตรงความหมาย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำไม่ตรงความหมาย จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.41 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำไม่ตรงความหมาย หมายถึง การใช้คำไม่ตรงกับความหมายในบริบทประโยค เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“จนวันหนึ่งได้บวชและเห็นน้ำตาจากมารดาที่ยินดีปีติว่าลูกตนนั้นได้บวช และไม่สึกตลอดจนหลวงพ่อเสมอเริ่มแก่ชราลงและมีโรคที่รุมเร้า และท่านก็มรณะในเวลาต่อมา”

จากตัวอย่าง พบการใช้คำว่า “มรณะ” ซึ่งหมายถึง เสียชีวิต, ตาย ใช้กับคนทั่วไป แต่ในประโยคนี้ใช้กับพระ ต้องใช้คำว่า “มรณภาพ” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 834)

ส่วนที่ 7 การใช้คำย่อ อักษรย่อ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการใช้คำย่อ อักษรย่อ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.74 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การใช้คำย่อ อักษรย่อ หมายถึง การใช้คำย่อ อักษรย่อที่ไม่จำเป็นในงานเขียน เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ผมและเพื่อนๆ คิดว่าจะไปเที่ยวทะเลที่ใดที่หนึ่ง เพื่อนก็เสนอมาว่าจะไปที่ทะเลสวนสน จ.ประจวบ ทุกคนก็ตกลงกันว่าจะไปที่นี่ ผมก็หายานพาหนะที่จะไปถึงง่าย ไม่หลายต่อ”

จากตัวอย่าง พบการใช้คำย่อ “จ.ประจวบ” ควรใช้ คำเต็มว่า “จังหวัดประจวบคีรีขันธ์”

ตัวอย่างที่ 2

“ชีว มาจาก ฟอสซิล หมายถึงคนที่เคยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยอื่นมาก่อนแล้ว และมาเรียนปี ๑ อีกรอบ เช่น ที่มหาวิทยาลัยเรามีคนที่ชีวมาจากที่อื่นด้วย”

จากตัวอย่าง พบการใช้คำย่อ “มหาลัย” ควรใช้ คำเต็มว่า “มหาวิทยาลัย”

ส่วนที่ 8 การใช้คำที่มีความหมายกำกวม

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนไม่พบการใช้คำที่มีความหมายกำกวม

ส่วนที่ 9 การเขียนฉีกคำ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการเขียนฉีกคำ จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.20 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การเขียนฉีกคำ หมายถึง การเขียนแยกคำเป็น 2 ส่วน โดยส่วนหนึ่งอยู่ตรงตำแหน่งสุดท้ายของบรรทัดและอีกส่วนหนึ่งอยู่ตรงตำแหน่งแรกของบรรทัดต่อไป เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เรื่องมีอยู่ว่าแฟนผมต้องทำงานส่งอาจารย์ก็เลยวางแผนว่าไปเที่ยวด้วยไปหาข้อมูลด้วย และภาพถ่ายก็เลยจะไปหอศิลป์กับเอเชียทีคไปประมาณเที่ยงกลับตอนมืดๆ”

จากตัวอย่าง พบการเขียนฉีกคำ ตรงคำว่า “ข้อมูล” ควรเขียนคำให้อยู่ตำแหน่งเดียวกัน ดังตัวอย่าง

“เรื่องมีอยู่ว่าแฟนผมต้องทำงานส่งอาจารย์ก็เลยวางแผนว่าไปเที่ยวด้วยไปหาข้อมูลด้วย และภาพถ่ายก็เลยจะไปหอศิลป์กับเอเชียทีคไปประมาณเที่ยงกลับตอนมืดๆ”

ตัวอย่างที่ 2

“อาชีพเสริม ปัจจุบันการเป็นแม่ค้าจำเป็นที่ผ่านมานั้น มีประโยชน์อย่างมากเพราะในปัจจุบันการเป็นแม่ค้านั้นก็เป็นอาชีพเสริมสำหรับตัวเราเอง ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างของร้านอื่น”

จากตัวอย่าง พบการเขียนฉีกคำ ตรงคำว่า “แม่-ค้า” ควรเขียนคำให้อยู่ตำแหน่งเดียวกัน ดังตัวอย่าง

“อาชีพเสริม ปัจจุบันการเป็นแม่ค้าจำเป็นที่ผ่านมานั้น มีประโยชน์อย่างมากเพราะในปัจจุบันการเป็นแม่ค้านั้นก็เป็นอาชีพเสริมสำหรับตัวเราเอง ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างของร้านอื่น”

ตัวอย่างที่ 3

“...มีคนนับถือมาก จนอายุได้หกสิบเศษ หลวงพ่อเสมอก็บ่วย ลูกศิษย์จึงแนะนำ และพาไปรักษาที่กรุงเทพฯ และหลวงพ่อก็ลงมือใหญ่ จนเรื่อลมและจบชีวิตลง”

จากตัวอย่าง พบการเขียนฉีกคำ ตรงคำว่า “รัก-ษา” ควรเขียนคำให้อยู่ตำแหน่งเดียวกัน ดังตัวอย่าง “...มีคนนับถือมาก จนอายุได้หกสิบเศษ หลวงพ่อเสม ก็ป่วย ลูกศิษย์จึงแนะนำ และพาไปรักษาที่กรุงเทพฯ และหลวงพ่อก็ลงเรือใหญ่ จนเรือล่มและจบชีวิตลง”

ส่วนที่ 10 การเขียนตก

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนพบการเขียนตก จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.66 ของคำที่มีข้อบกพร่องทั้งหมด

การเขียนตก หมายถึง การเขียนตก ไม่ครบถ้วนในคำนั้น เช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เมื่อวันแข่งขันมาถึง ผมได้ลงเป็นตัวจริงแล้วผมก็ทำประตูได้ตามที่คาดหวัง เพื่อนร่วมทีมต่างก็พากันวิ่งมาแสดงความยินดีกับและได้เสียงปรบมือจากคนดู ความรู้สึกผมตอนนั้น แบบว่ามีความสุขมาก หุ่่มเท เป็นที่สุด”

จากตัวอย่าง พบการเขียนตกตรงคำว่า “ความยินดีกับ(ผม)” “ได้(ยีน)เสียง” “ความรู้สึก(ของ)ผม” ควรแก้เป็น “เมื่อวันแข่งขันมาถึง ผมได้ลงเป็นตัวจริงแล้วผมก็ทำประตูได้ตามที่คาดหวัง เพื่อนร่วมทีมต่างก็พากันวิ่งมาแสดงความยินดีกับผมและได้ยีนเสียงปรบมือจากคนดู ความรู้สึกของผม ตอนนั้นแบบว่ามีความสุขมาก หุ่่มเท เป็นที่สุด”

ตัวอย่างที่ 2

“ยายพริ้มเก็บเจ้าลอยมาเลี้ยงตั้งแต่เด็กน้อย พอเจ้าลอยเริ่มโต ยายพริ้มพาเจ้าลอยพายเรือเร่ขายผักผลไม้ ลอยมันหน้าตาดีใครเห็นใครรัก คนจึงเป็นผลไม้ของยายพริ้มเพิ่มมากขึ้น”

จากตัวอย่าง พบการเขียนตกตรงคำว่า “ตั้งแต่(เป็น)เด็กน้อย” ควรแก้เป็น “ยายพริ้มเก็บเจ้าลอยมาเลี้ยงตั้งแต่เป็นเด็กน้อย พอเจ้าลอยเริ่มโต ยายพริ้มพาเจ้าลอยพายเรือเร่ขายผักผลไม้ ลอยมันหน้าตาดีใครเห็นใครรักคนจึงเป็นผลไม้ของยายพริ้มเพิ่มมากขึ้น”

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี สรุปผลการวิจัยเป็นตาราง ดังนี้

ผลการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี			
ข้อบกพร่องที่พบจากการวิจัย	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	หมายเหตุ
1. ข้อบกพร่องในการคำ			
1.1 การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด	175	32.46	
1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่	78	14.47	
1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง	75	13.91	
1.4 การใส่ตัวการ์นต์ผิด	16	2.96	
รวม	344	63.8	
2. การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน			
2.1 ใช้คำภาษาปาก	46	8.53	
2.2 ใช้คำสแลง	6	1.11	
2.3 ใช้ภาษาผิดระดับ	2	0.37	
2.4 ใช้สำนวนผิดความหมาย	2	0.37	
รวม	56	10.38	
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย	17	3.15	
4. การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง	2	0.37	
5. การใช้คำภาษาต่างประเทศ	39	7.23	
6. การใช้คำไม่ตรงความหมาย	13	2.41	
7. การใช้คำย่อ อักษรย่อ	4	0.74	
8. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม	-	-	
9. การเขียนฉีกคำ	55	10.20	
10. การเขียนตก	9	1.66	
รวมทั้งสิ้น	539	100	

จากตารางสรุปผลการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี สรุปได้ว่าพบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง โดยพบข้อบกพร่องด้านการใช้คำมากที่สุด จำนวน 344 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.8 รองลงมาคือ ด้านการใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.38 และด้านการใช้ภาษาผิดระดับ, การใช้สำนวนผิดความหมาย, การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง พบน้อยที่สุด จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 และไม่พบการใช้คำที่มีความหมายกำกวม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา สรุปได้ว่าพบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ
2. การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย
4. การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง
5. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
6. การใช้คำไม่ตรงความหมาย
7. การใช้คำย่อ อักษรย่อ
8. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม
9. การเขียนฉีกคำ
10. การเขียนตก

ข้อบกพร่องในการใช้คำ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบข้อบกพร่องในการใช้คำจำนวน 344 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.8 แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และการใส่ตัวการันต์ผิด ลักษณะที่พบมากที่สุด ได้แก่ การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด จำนวน 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.46 รองลงมา คือ การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.47 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด คือ การใส่ตัวการันต์ผิด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.96

การใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผนจำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.38 แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก การใช้คำสแลง การใช้ภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย ลักษณะที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก จำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.53 รองลงมาคือ การคำสแลง จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้ภาษาผิดระดับและการสำนวนผิดความหมาย จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

การใช้คำฟุ่มเฟือย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้คำฟุ่มเฟือยจำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.15

การใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง พบการใช้ลักษณะนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

การใช้คำภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้คำภาษาต่างประเทศ จำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.23

การคำที่ผิดความหมาย

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้คำที่ผิดความหมาย จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.41

การใช้คำย่อ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการใช้คำย่อ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.74

การใช้คำที่มีความหมายกำกวม

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง ไม่ปรากฏการใช้คำที่มีความหมายกำกวม

การเขียนฉีกคำ

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการเขียนฉีกคำ จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.20

การเขียนตก

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบการเขียนตก จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.66

อภิปรายผล

ผลการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ผู้วิจัยพบประเด็นที่เป็นข้อสังเกต ดังนี้

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบข้อบกพร่องในการใช้คำ มากที่สุด แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และการใส่ตัวการันต์ผิด ลักษณะที่พบมากที่สุดได้แก่ การสะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะและสระผิด เช่น พบการเขียนคำว่า “สนุก” เป็นคำว่า “สหนุก” ซึ่งสะกดโดยใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง หรือ คำว่า “เรื่อย ๆ” เป็นคำว่า “เลื่อย ๆ” ซึ่งสะกดโดยใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง คำว่า “ความสุข” เป็นคำว่า “ความสุข” ซึ่งสะกดโดยใช้สระไม่ถูกต้อง ซึ่งจากข้อบกพร่องในการเขียนทั้งสิ้น 539 ครั้ง พบข้อบกพร่องในการใช้คำ มากที่สุดถึง 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.47 ของจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมด รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.47 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่ภาษาแบบแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการซ้ำลักษณะนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ซึ่งจากผลการวิจัยทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเพื่อนำไปพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น บุคลากรในมหาวิทยาลัย อาจารย์ เจ้าหน้าที่ ฯลฯ
2. ศึกษาแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยเพื่อนำไปพัฒนาเป็นสื่อการสอนต่อไป

ศวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, 2551.

ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. 2519. **การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515-2516**. วิทยานิพนธ์อักษร
ศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. 2551.
การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. 2555. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. 2540. **ภาษากับการสื่อสาร**. นครปฐม : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2537. **ภาษา - พาสาร**. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. 2552. **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. 2550. **การพัฒนาทักษะการเขียน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นพดล จันท์เพ็ญ. 2539. **การใช้ภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี่.

นราวัลย์ พูลพิพัฒน์. 2529. **ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา**.
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิตยา กาญจนวรรณ. 2551. **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิภาพรรณ ศรีพงษ์. 2549. **ภาษาไทย = การฟัง การอ่าน การพูด การเขียน**. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.

บงกช สิงหกุล. 2545. **การใช้ภาษาไทยกับการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : สื่อตะวัน.

บุญศิริ ภิญญาธินันท์. 2541. **การใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

บุปผา บุญทิพย์. 2552. “หลักการใช้คำเพื่อการสื่อสาร” ใน **ประมวลสาระ ชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**

หน่วยที่ 1 – 7. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

วารุณี เสวตาลัย. 2523. **การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านภาษาในวิทยุสารประจำวัน ปี พ.ศ.
2520,**วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2549. **หลักสูตรและการสอนภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ข้างทอง.

ศักดิ์ดา ปั่นเหนงเพชร. 2529. **ภาษากับการสื่อสาร.** นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศิริพร ลิ้มตระการ. 2534. **เทคนิคการอ่านแบบไดนามิก = Evelyn wood reading dynamics.**
ม.ป.ท.:ม.ป.พ.

สุจรีต เพียรชอบ. 2537. **ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา. นนทบุรี :**
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2540. **หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.**

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร. 2523. **รายงานการวิจัย เรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้น
ต่าง ๆ ของคนไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

อิงอร อมาตยกุล. 2535. **การศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.**

ประวัติย่อผู้วิจัย (1)

ชื่อ สกุล	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยโทธนุ ทดแทนคุณ
วันเดือนปีเกิด	2 เมษายน 2517
สถานที่เกิด	เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	199/24 หมู่ 6 ต.ไทรม้า อ.เมืองนนทบุรี จ.นนทบุรี 11000
ประวัติการศึกษา	2557 – ปัจจุบัน กำลังศึกษา ปริญญาเอก สาขาวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 2540 ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2538 ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ผลงานทางวิชาการ	
พ.ศ. 2556	งานวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาพูดของแพทย์โดยวิธีปนภาษาที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ป่วย
พ.ศ. 2554	งานวิจัยเรื่อง ความสนใจในการอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อพัฒนาทักษะความรู้ของนักศึกษา
พ.ศ. 2551	งานวิจัยเรื่อง การใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารขั้นพื้นฐานกับคนไทยของนักศึกษาชาวต่างชาติที่ศึกษาในประเทศไทย : กรณีศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

ประวัติย่อผู้วิจัย (2)

ชื่อ สกุล	นางสาวปวีณา จันทร์สุวรรณ
วันเดือนปีเกิด	21 กุมภาพันธ์ 2528

สถานที่เกิด	โรงพยาบาลเด็ก กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	75/59 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2550	ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
พ.ศ. 2555	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลงานทางวิชาการ

ปวีณา จันทร์สุวรรณ และสิริวรรณ นันทจันทุล. (2555). การศึกษาวิเคราะห์สำนวนใหม่ทางการเมืองไทย
ที่ปรากฏในนิตยสารข่าวระหว่างปี พ.ศ. 2551 – 2553. วารสารภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย
ฉบับที่ ๑๒ ปีที่ ๖ พฤษภาคม 2555 - ธันวาคม 2556

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ